



Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2021. jan.–febr.
XXVI/1. szám

Ára: 350,- Ft



Görcsöny – kegyszobor

Isten védőszárnya alatt

*Aki a Fölséges védelmében lakik, aki a Mindenható árnyékában él,
az így beszél az Úrhoz:
Te vagy a váram és a menedékem, Istenem, benned bízom!
Ő szabadít ki az életedre törő vadász csapdájából.
Szárnyaival oltalmaz, tollai alatt menedékre lelsz,
hűsége a védőpajzsod.
Nem kell félned az éji kísértettől, sem a nappal repülő nyilaktól,
sem a sötétben terjedő ragálytól,
sem a fényes nappal kitörő dögvésztől.
S ha ezren esnek is el oldaladon,
a jobbold felől tízezen, téged nem találják el.
Saját szemekkel láthatod majd, látni fogod a bosszút a bűnösökön.
Te, aki így beszélsz:
az Úr a menedékem, te, aki a Fölségest hívtad oltalmadra.
Így nem ér semmi baj, csapás nem közelít sátradhoz.
Mert elküldi angyalait hozzád,
hogy védelmezzenek minden utadon.
A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kőbe botoljék a lábad.
Oroszlánok és kígyók között lépdelsz,
oroszlánkölyköt és sárkányt tiporsz el.
„Hű volt hozzám, azért megmentem, védelmezem, mert ismeri nevemet.
Ha hozzám fordul, meghallgatom,
minden szükségben közel vagyok hozzá,
megszabadítom és dicsőséget szerzek neki.
Napok teljességével áldom meg és megmutatom neki üdvösségemet.”
91 (90). zsoltár*

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (12.).....	1
Viganò érsek a vallások sokféleségéről.....	5
Ellen kell állnunk a Sátán világkormányának, és ha szükséges, mártirokká kell válnunk	12
Így próbál rabul ejteni az ördög.....	13
„Ne vigy minket a kísértésbe”.....	15
Karol Wojtyła: Jézus bemutatása a templomban.....	29
Mondjunk igent az életre!	30

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

A széles körben elterjedt kézbe és állva áldozás a Sátán támadása az Oltáriszentség ellen.....	31
Hogyan áldozunk.....	34

Mária-kegyhelyek

Bélapátfalva	38
--------------------	----

Mária kicsinyei

A nagy megpróbáltatás ideje.....	39
Szeplőtelen Szívem templomában.....	43
A titeket fenyegető veszélyek	45
A szeretet szolgálata	47

Rózsafüzér

A házasság rózsafüzére	49
------------------------------	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Istenszülő, orosz ikon

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban
vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (13.)

V. Az Édesanya (folytatás)

Karácsony: Mária Isten Anyja (folytatás)

Szűz Mária Isten anyja

Krisztus embersége tehát nem teremtés útján jött létre. Az ember Krisztus teljesen Szűz Máriától vétetett: vér a vérből, hús a húsból, csont az ő csontjából. Gábor angyal. szava világos és érthető: „Méhedben fogansz és fiat szülsz”. Szűz Mária Jézus Krisztussal szemben ugyanazt az anyai feladatot teljesítette, mint minden anya azzal a gyermekkel szemben, akit a világra hoz: foganta, méhében hordozta, világra szülte, nevelte, stb. Jézus Krisztus tehát valóban a Szűzanya gyermeke, Mária pedig valóban Krisztus anyja.

Mivel pedig Krisztus Isten, ezért a Szűzanya Istenanya. Az előbbieken láttuk, hogy Jézus emberi természetét létének első pillanatától kezdve a második isteni Személy, a Fiúisten vette birtokába. Amikor tehát Máriát Isten anyjának mondjuk, ez nem azt jelenti, hogy ő talán az istenségnek adott volna létet, hiszen Isten önmagától öröktől fogva létező lény, hanem azt, hogy Mária annak az emberségnek adott létet, amely az unio hypostatica révén nem választható el az Istentől. Mivel pedig az anya nem a pusztá természetet, hanem a személyt hozza világra, joggal mondjuk Máriát Isten anyjának. A természetes szülésben az anya gyermekének csak a testét adja, lelkét nem, ezt Isten teremti. Mégsem mondjuk az anyát csak a gyermek teste anyjának, hanem így: Péter anyja, István anyja, vagyis az egész személy anyja. Szűz Mária Jézus emberségének nem nyújtott többet, mint amit a természet szerint az édesanya nyújt gyermekének, mégis az egész Krisztus anyja, az Istenemberé, aki valóságos ember és egyben valóságos Isten.

Tehát Szűz Mária Istenanyasága valóságos Istenanyaság, nem pedig átvitt értelemben vett, költői hasonlat szerint. Vagyis nem úgy, mint ahogy például azt mondjuk, hogy Gizella királyné Szent Imre anyja, mert Gizella valójában csak Imrének anyja, aki később lett szent. Mária nem ezért Istenanya, mert anyja Krisztusnak, aki később lett Istenné, hanem mivel Jézus Krisztus valóságos Isten, édesanyja valóságos Istenanya.

A Szentírás azonban sehol sem nevezi Szűz Máriát Istenanyának, veti szemünkre a holland református egyház általános zsinata. *Az igaz, hogy az „Istenanya” kifejezés nem fordul elő az Újszövetség lapjain. De ha nem kifejezetten, bennfoglaltan, egyenértékűen a leghatározottabban megtalálható benne.* Szűz Mária Jézus anyja, erről a Szentírás nyilvánvalóan tanúskodik. Ám ugyanez

a Szentírás Jézust Istennek ismeri el és vallja. Tehát Mária Isten anyja, vagy röviden Istenanya.

Szűz Mária Istenanyasága hittétel.

Nem a név a lényeges, nem a „szakkifejezés”, hanem maga az igazság. Ez pedig megvolt kezdettől fogva a kinyilatkoztatás kincstárában. Az Istenanya, Istenszülő, *Theotokos* szakkifejezést pedig az egyháztörténet író Sokrates szerint Origenes használta először. Attól kezdve mindenütt elterjedt az Egyházban, s Mária Istenanyasága általánosan elfogadott hitigazsággént szerepel. Először, az V. század elején, Nestorius vonta kétségbe Krisztusról vallott tévtanával kapcsolatban. Nestorius azt tanította, hogy Krisztusban két személy van, isteni és emberi. Következőleg azt vallotta, hogy Mária csak az ember Krisztus anyja, nem pedig az Isten Krisztusé. Tehát a Krisztusszülő, nem pedig Istenszülő jelző jár ki Máriának.

Az efezusi egyetemes zsinat 431-ben elítélte Nestorius tanítását és elfogadta Szent Cirillét, amelyet az alexandriai pátriárkának Nestoriuszhoz írt második levele tartalmazott. A vita elsősorban nem Mária Istenanyaságáról folyt, hanem arról, hogy Krisztusban az isteni és az emberi természet egy személyben egyesült, vagy pedig csak társas viszonyba lépett? Jézus Krisztus emberi mivoltában is valóban Isten, vagy csak temploma az istenségnek? Ha tagadnók, hogy Krisztus oszthatatlanul egy személy, a Fiúisten személye, aki emberi természetet öltött, Mária természetesen nem volna Istenanya, csak az ember Krisztus anyja.

A zsinat tehát Szent Cirill tanítását fogadta el s ezzel egyúttal Mária Istenanyaságát is. Az Atyával egylényegű láthatatlan Fiúisten látható emberként jött közénk, megmaradt, ami volt, vagyis Isten. De felvette azt, ami nem volt, vagyis emberré lett. Ezért Jézus Krisztus Istenember. Szűz Mária Jézus embersége anyagát szolgáltatta, amely azonban nem lett emberi személlyé; mert a foganás pillanatában egyesült az örök Igével. Ezért is nem azt mondjuk, hogy az ember lett Istenné, hanem Isten lett emberré. Vagyis a Szűzanya az isteni és az emberi természetet kezdettől fogva birtokló Jézus Krisztust, az Istenembert, szülte.

Mikor a türelmetlenül várakozó nép meghallotta az efezusi zsinat döntését, rajongó lelkesedésben tört ki, amely eléggé tanúsítja a Máriatisztelet s annak az Istenanyaságban gyökerező eredetét, s a krisztusi hittel való benső összeforrottságát. Alexandriai Szent Cirill az alexandriai papsághoz és a hívőkhöz intézett levelében hírül adja Nestorius elítélését és leírja, hogy a hívősereg örömmámorban úszott a zsinati eredmények hallatára, Isten dicsőítésébe kezdett, s a püspököket fáklás menetben kísérte szállásukra.

Az Istenanyaság hittani jelentősége.

Az Egyház életében a legelszántabb küzdelmek egyike éppen Mária Istenanyaságával kapcsolatosan zajlott le. Ebből is látható központi helye Krisztus mellett üdvösségünk rendjében. Mária sorsa összefügg Krisztuséval. Istenanyai méltóságának tagadása Krisztus Istenségének tagadása is és viszont. Mária Istenanyasága a megtestesülés hitének foglalatja: magában foglalja Krisztus Istenségét és védelmezi az arianizmus és a modern idők racionalistái ellen, akik Jézus Krisztusban legfeljebb valami kiváló embert hajlandók csak elismerni. De bizonyítja egyúttal Jézus Krisztus valóságos emberségét is, s így áll a Szűzanya védően Krisztus mellett a dokéták, valentinianusok, Apelles és az anabaptisták ellen, akik vagy nem ismerik el Krisztus testének valóságát, vagy pedig annak az égből származását, illetve a Szentlélektől való teremtését vallják. Az istenanyaság a Szentháromság megvallása is, mert hiszen ez nem volna lehetséges, ha az Istenben nem léteznék egység az isteni természetben és ugyanakkor háromság a személyeket tekintve. *Az Istenanyaság megvallása tehát hitünk alapvető igazságainak megvallása is.* Benne kifejezésre jut a kereszténységnek lényege, s egyszermind megtörik rajta a tévtanoknak a kinyilatkoztatott isteni igazságokat tagadó minden kísérlete. A liturgia tehát méltán hirdeti a Szűzanyáról: „Te egymagad valamennyi eretnekséget legyőzted az egész világon!”

A megváltói Istenanyaságban gyökerezik továbbá a Boldogságos Szűz minden nagysága, ez minden kiváltságának legmélyebb és legvégső alapja. A hittudósok között nincs teljesen egységes vélemény Szűz Mária kiváltságainak és üdvtörténeti szerepének központi elvére vonatkozólag. Mi úgy gondoljuk, hogy a megváltói Istenanyaság fejezi ezt ki legjobban. Az Újszövetség mariológikus helyei igazolják, hogy Mária több, mint Jézusnak pusztán biológiai, fizikai értelemben vett anyja. Már Gábor angyal szavaiból kiténik, hogy Mária szerepe az anyaság természetes kötelmein túl megváltó Fiával való teljes sorsközösséget jelent. Amíg Zakariásnak egyszerűen tudtára adta, hogy felesége anya lett, addig Máriának szabad beleegyezését kéri a Messiással való sorsközösség vállalására. Miként a menyasszony igent mond a vőlegénynek kezét kérő szavára, úgy adta beleegyezését a Szűzanya az isteni Jegyesnek az emberiség nevében az Újszövetség megkötésére, azaz a megváltás művének véghezvitelére. Ezért is nevezik már az atyák a Boldogságos Szűzet az Ige jegyesének. Mivel pedig a jegyesség teljes életközösségre, egész életre kiható sorsközösségre irányul, Mária a megváltó Istenemberrel teljesen osztotta sorsát az angyali üdvözlettel kezdve Karácsonyon és a Golgota áldozatán át a közös küzdelemben kivívott közös győzelem boldog birtoklásáig. Mert a megváltó Isten anyja, ezért nincs köze a bűnhöz, ezért létének első pillanatától

fogva szent közösségben él az Istennel: ő a Szeplőtelen Fogantatás. Mert a megváltó Isten anyja, a Messiás sorsának eljegyzettje, ezért nemcsak lelkileg, hanem testében is méltóvá tette az Úristen erre a páratlan szerepre: ő a mindenkor tiszta szűz. Mert a megváltó Isten anyja, Krisztusnak a megváltás művében társa, ezért az új élet szerzője, a Krisztusban hívők anyja. De nemcsak múltó, evilági sorsközösség áll fenn a Megváltó és Társa, a második Ádám és a második Éva között, hanem szétszakíthatatlan jegyesség, ezért Mária a megdicsőült Krisztus diadalának részese: testével és lelkével a mennyekbe felvett és mint a világ Királynéja ott ül Krisztus jobbján a kegyelem kiosztójaként.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 121-127.o.)

Jézus rejtett életének rejtett csodái

A Szűzanya mondja: Fiam kisdedkora, gyermekkora, serdülőkora és fiatal kora csak apró vonásokkal van megjelenítve az Evangéliumokban leírt élete hatalmas képén. Ezekben p a Mester. Itt az Ember. Az Isten, Aki az ember iránti szeretetből megalázza magát. De a hétköznapi élet megsemmisülésében is művel csodákat. Műveli Énbennem, aki érzem, hogy a szívem alatt növekvő Fiúval való kapcsolat által, lelkem tökéletessé válik. Műveli Zakariás házában, amikor megszenteli a Keresztelőt, segíti Erzsébetet gyötrelmében, visszaadja Zakariásnak a beszédet és a hitet. Műveli Józsefben, amikor kitárja lelkét egy olyan fölséges igazság világosságá előtt, amit magától sohasem lett volna képes megérteni igaz lelke ellenére sem. Én utánam József lett a legboldogabb az isteni jótétemények áradatától. Figyeld meg, mekkora utat tesz meg attól kezdve – lelki vonatkozásban –, hogy a házamba költözik, az Egyiptomba való menekülés pillanatáig.

Kezdetben nem volt több mint korának igaz férfiája. Majd egymást követő fázisokon át, a krisztusi korszak igaz emberévé alakul. Elnyeri a Krisztusban való hitet, és annyira átadja magát ennek a biztos hitnek, hogy a Názáretből Betlehembe való induláskor feltett kérdéstől: „Mit fogunk csinálni?” – s ebben a kérdésben benne van az egész ember a maga emberi félelmével és aggodalmával – eljut a reményig. A barlangban a születés előtt, ezt mondja: „Holnap majd jobb lesz.” A közelgő Jézus már megerősíti ezzel a reménnyel, amely Isten egyik legszebb adománya. Ettől a reménytől pedig – amikor megszenteli e Jézussal való érintkezés – eljut a bátorságig. Mindig hagyta, az irántam táplált hódoló tiszteletből, hogy én irányítsam. Most Ő irányít – anyagi és

magasabb rendű dolgokban, és Ő dönt, mint a Család feje, ha döntenet kell valaimben. De nem csak ennyit tesz. A menekülés kínos órájában, minthogy az Isteni Gyermekkel eltöltött hónapok alatt életszentséggel telt el, ő bátorít engem szenvedéseimben szavaival: „Ha semmink se volna, akkor is meg lenne mindenünk, hisz Ő a mienk.”

Az én Jézusom műveli a kegyelem csodáit a pásztorokban. Az angyal oda megy, ahol az a pásztor van, akit a velem való találkozás felkészít a Kegyelere, és elvezeti őt a Kegyelemhez, hogy az megmentse őt mindörökre. S amerre elhalad, csodákat művel száműzöttként, és Názáretbe, szűkebb hazájába való visszatérése után. Mert ahol ő volt, úgy terjedt az életszentség, mint olaj a gyolcon és virágillat a levegőben, és akit ez megérint, hacsak nem ördög, sóvárog az életszentség után.

Ahol megvan ez a sóvárgás, ott gyökeret ereszt az örök élet, mert aki jó akar lenni, az eljut a jóságra, a jóság pedig vezet Isten Országába.

(részlet: Valtorta Mária: az Evangélium, ahogy nekem kinyilatkoztatott, 1. kötet 399-400. old.)

Az Oltárszentségben ugyanígy jelen van Jézus közöttünk...

Az a kérdés, kellően sóvárgunk-e, akarunk-e jók lenni... (a szerk.)

Történeti és teológiai bevezetés az Adventi szent időhöz

Az Advent latin eredetű szó az advenio eljönni igéből, illetve az adventus eljövétel névszóból származik. Az Isten egyszülött Fia Jézus Krisztus eljövételét jelenti, aki test szerint Szűz Máriától születve valóságos emberként lépett be a teremtett világba és egykor majd az idők végén, mint a világ és a történelem Ura dicsőséggel és hatalommal fog megérkezni, hogy ítéletet tartson élők és holtak felett! Testi formában való megjelenésétől fogva egészen a világ végső napjáig kegyelmi valóságával érkezik hozzánk szüntelen, hogy „*azoknak, akik befogadják, hatalmat adjon, hogy Isten gyermekei legyenek.*” (Vö. Jn 1,12) S mert: „*aki szeret engem megtarja tanításomat és Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk és lakóhelyet veszünk nála.*” (Vö. Jn 14, 23)

Az Adventi szent idő az Úr hármass eljövételét foglalja magában: a történelmi, a világvégi és a kegyelmi eljövételt. Az egyházi évben, annak mintegy nyitányaként, Krisztus test szerint való születése, vagyis a Karácsony előtti majdnem egészen négy hetes előkészületi időt jelenti. Az adventi idő minden

évben Szent András napjához (november 30.) legközelebb eső vasárnap kezdődik és tart egészen december 24-ig.

Történelmi gyökereit tekintve a 4. századik nyúlik vissza, de ekkor még a Vízkereszt előtti 21 napos előkészületi időt jelentette, amely főként gall területeken az ünnepélyes keresztségre való felkészülés ideje volt. Az 5. századtól fogva Karácsony fénye már túlragyogta Vízkeresztet és így az előkészületi idő az eljövétel ünneplése természetesen elébe került.

A Húsvét előtti szent negyven nap, a nagyböjt mintájára kialakult a Karácsony előtti negyven napos böjti idő, amely Szent Márton napjától (november 11.) tartott december 24-ig. Az ortodoxia és a keleti katolikus egyházak mind a mai napig ezt a hagyományt követik, náluk az Advent november 14-én Fülöp napján kezdődik és hat hétig tart.

A latin egyházban az 5. századtól fogva elég változatosan alakult a helyzet, egyes helyeken (Gallia) 5 vagy 6 adventi vasárnapot számoltak, míg Rómában sokáig valószínűleg csak közvetlenül a Karácsony előtti hetet ünnepele. Nagy Szent Gergely pápa (590-604) már 4 adventi vasárnap megünneplését írta elő a pápai liturgiában, amely később az egész latin egyházban általánossá vált, és VII. Gergely pápa (1073-85) ezt a gyakorlatot kötelezően rögzítette.

Advent első felében, amely december 16-ig tart Anyaszentegyházunk Krisztus második eljövételét állítja elénk és meghív, hogy szent félelemmel szemléljük és virrasztva várjuk az egykor majd az ég felhőin dicsőségesen megjelenő Emberfiát!

Miért éppen az ítélő Krisztus, mint bíró áll előttünk Advent I. vasárnapján? Az egyházi év kezdetén Anyaszentegyházunk azonnal a végső célunkat ragyogtatja fel, miként Isten egyetemes üdvözítő akaratából fakadóan mindannyian meg vagyunk hívva az örök életre és a mi egész földi életünk nem más, mint egy nagy előkészület (advent) arra, hogy Krisztussal együtt bemehessünk az örök mennyegzőre és színről-színre láthassuk mennyei Atyánk arcát. Krisztus első eljövetele arra irányult, hogy a bűnbeesett emberiséget felemelje és üdvözítse! „Krisztus Jézus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket, akik közül az első én vagyok.” (1Tim 1, 15)

Az örök Bíró szigorú tekintete arra indít mindnyájunkat, hogy megrendült lélekkel és töredelmes bűnbánattal földi életünk során vessük magunkat kegyelmes Megváltónk karjaiba! Márk evangéliumában így szól az Úr: „Vigyázzatok és virrasszatok! Nem tudjátok, hogy mikor jön el az idő!” (Mk 13, 33)

Virrasztani azt jelenti, hogy ébernek lenni és nem engedni az álomosságnak, konkrétan e világ kábító mámorának, hanem minden körülmények között az evangélium igazságához radikálisan ragaszkodni! „Mert ég és föld elmúlnak, de az én ígérem soha el nem múlnak!” (Lk 21, 33)

Virrasztani azt jelenti, amint Szent Newman bíboros írja: „*És az virraszt Krisztussal, aki mialatt a jövőbe tekint, visszanez a múltba, és Megváltójának érte való nagy tetteit nem szemléli anélkül, hogy ne gondolna rá, hogy mit szenvedett érte.*” (Vö. Newman Breviárium 413. o.)

Virrasztani azt jelenti, hogy örömmel várni egy minket szerető és általunk szeretett személlyel való találkozásra!

December 17-től, azaz Advent utolsó hetében a szent liturgia már közvetlenül a Megváltó Betlehemben való születésére készít elő bennünket. A szent zsolozsma esti dicséretének Magnificat antifónáiban felcsendülnek az Ó antifónák hangjai, ha latin kezdőbetűiket összeolvassuk, akkor december 23-án este azt kapjuk meg, hogy *Holnap Érkezem!*

A liturgiában a teljes ember vesz részt, ezért a szent jelek az érzékszerveinket is érintik, konkrétan a szemünk, a fülünk elé tárják az ünnepelel misztériumot! A miseruha színe viola, az oltárokat nem díszíti virág, nem énekeljük az angyali éneket, a Glóriát és az orgona csak az ének kíséretére szorítkozik.

A teljes adventi időben arra hív bennünket Anyaszentegyházunk, hogy ragadjuk meg és tegyük magunkévá a próféták vágyakozását, az igaz bűnbánat lelkületét, és a Krisztussal egyesült élet örömét! Három kiemelkedő személy segít nekünk ebben: Izajás próféta, Keresztelő Szent János és a Boldogságos Szűz Mária.

Izajás próféta megtestesíti és felszítja bennünk a bűnbeesett emberiség mély Isten utáni és a büntől való szabadulás vágyát! Mélyen átérezhetjük vele bűnös voltunkat és rászorultságunkat a megváltásra! Vele sóhajthatunk és könyöröghetünk: „*Ó bárcsak széttépnéd az egeket és leszállnál! ...Íme te haragudtál ránk, és mi mégis tovább vétkeztünk, bűneinkben vagyunk régtől fogva, bárcsak megszabadulnánk! Olyanok lettünk mind, mint a tisztátalan, és igaz voltunk, mint a beszennyezett ruha. ... Ne haragudj ránk Urunk oly nagyon és ne emlékezzél többé gonoszságunkra!*” (Vö. Iz 63,19b , 64, 4b-5)

Keresztelő Szent János, miként egykor Izrael népét a bűnbánat keresztségével közvetlenül előkészítette a Megváltó fogadására, úgy bennünket, az Egyház tagjait is bűneink töredelmes megvallására hív, előkészítve bennünket Krisztus kegyelmi fogadására, aki évről-évre születésének ünnepén megakarja újítani bennünk az istengermekség ajándékát! Izrael fiai nem szégyellték János a szolga előtt megvallani személyes bűneiket, mi se szégyelljük megvallani bűneinket a szentgyónásban, Krisztus szolgája a pap előtt, aki által maga az Üdvözítő oldoz fel bennünket!

A szeplőtelen Szűzanya felragyogtatja és megízlelteti velünk a Krisztussal egyesült élet örömét! Mily boldogság az Úr Jézust életünkbe fogadni, az ő szavát hallgatni, őt követni és őt a hozzá hűséges életünkkel hirdetni.

A Szűzanya a keresztény ember, a keresztény élet típusa, mintája! Rá vonatkozik elsődlegesen Jézus dicsérő szava: „...egy asszony a tömegből felkiáltott: Boldog a méh, amely kihordott és az emlő amelyet szoptál! De ő ezt mondta: Hát még azok milyen boldogok, akik hallgatják az Isten szavát és meg is tartják!” (Lk 11, 27-28)

Az Adventi idő a leggyengédebb Mária tisztelet ideje, joggal nevezhetjük „liturgikus Mária hónapnak”! A hajnali szentmiséken (Rorate) őt köszöntjük, mint igaz hajnalt, aki előre jelezte számunkra a napot, vagyis magát Krisztust! Megragadjuk mindenekfelett való hitét, szeretetét, örömét, Krisztuskövető, Krisztushordozó valóságát és mi magunk is a hit és a legszentebb Oltáriszentség vétele által hozzá válunk hasonlóvá. Életünkben megízleljük és tanúságot teszünk róla a világ előtt, hogy mily öröm Krisztussal keresztényként élni!

Bűnbánatban megtisztult szívünk, emberségünk szent földdé válik, amely befogadja az üdvöt adó igét és megtermi magát az Úr Jézus Krisztust miként a zsoltáros énekl: „Az Úr megadja kegyelmét és földünk megtermi gyümölcsét.” (Zsolt 84, 13)

Grtujber Zsolt, plébános

(Források: Szentírás; Mihályfi Ákos: Nyilvános Istenisztelet; Radó Polikárp: Az Egyházi év; Pius Parsch: Liturgikus szentbeszéd; Szunyogh Xavér: Missale; Várnagy Antal: Liturgika; XVI. Benedek: Názáreti Jézus I.; John Henry Newman: Breviárium)

A II. Vatikáni Zsinat „érinthetetlen”?

Peter Kwasniewski gondolatai arról, hogy „Viganonak a zsinatot illető bírálatát miért kell komolyan venni”, mély benyomást tettek rám. A *OnePeterFive* június 29-én közölte őket egy olyan cikk formájában, amely bennem is gondolatokat ébreszt. Most ezeket közlöm a szerző és a kiadó iránti hálával azért, hogy erre alkalmat adtak.

Először is, úgy látom, gyakorlatilag mindazzal egyetértek, amit Kwasniewski leírt: ahogy a tényeket elemzi, az a napnál is világosabb, kristálytisztá, és pontosan tükrözi gondolataimat. Az pedig különösen megnyugtató, hogy „Vigano érsek június 9-i levele és azt követő írása óta sokan töprengenek azon, vajon mit is jelenthet a II. Vatikáni Zsinat 'érvénytelenítése'.” Figyelemre méltó, hogy elkezdődött egy olyan tabu feszegetése, amely a Zsinat hit-, társadalom- és történettudományi bírálatát csaknem hatvan éven át lehetetlenné tette. Ez különösen érdekes azért, mert támogatói szerint a II. Vatikáni Zsinat érintetetlen, de a Tanítóhivatal egyetlen más megnyilatkozása, sőt maga a Szentírás sem az. A zsinat védelmezőinek tollából számtalan értekezést olvashattunk, amely szerint a Tridenti Kánon, Bol-

dog IX. Piusz *Syllabus*a, Szt. X. Piusz *Pascendi* enciklikája és VI. Pál *Humanae Vitae* vagy *Ordinatio Sacerdotalis* körlevele „idejétmúlt”. Azok az Újítók, akik a *Katekizmusnak* a halálbüntetés jogosságáról szóló tanítását az Evangélium „átértelmezésére” hivatkozva megváltoztatták, kimutatták a foguk fehéret, hogy számukra nincs olyan dogma vagy sziklaszilárd alapelv, amelyet ne lehetne módosítani vagy eltörölni – az egyetlen kivétel a II. Vatikáni Zsinat, amely természeténél fogva (*ex se*, ahogy a teológusok mondják) élvezi a tévedhetetlenségnek azt a karizmáját, amelyet az egész *depositum fidei* nélkülöz. [A fordító megjegyzése: a halálbüntetés eltörlését (a bűnözők életének védelmét) ugyanazok a szabadelvűek szorgalmazzák, akik az ártatlan magzatok elpusztítását.]

Már elmondtam a véleményemet a *folymatosság hermeneutikájáról*, amelyre hivatkozva a II. Vatikáni Zsinat védelmezői, XVI. Benedek nyomán – minden bizonnyal jóhiszeműen – örökösen igyekeznek a zsinatot úgy értelmezni, hogy az összhangban legyen a Hagyománnyal. Úgy látom, hogy a hermeneutika ismerve mellett először 2005-ben felhozott érvek¹ a nehézségeknek pusztán elméleti vizsgálatára szorítkoznak, makacsul figyelmen kívül hagyva azt a valóságot, ami évtizedek óta a szemünk előtt van. Ez az elemzés egy érvényes és elfogadható állítással indul, de azt ebben az adott esetben olyan feltevés előzi meg, amely nem feltétlenül igaz.

Az állítás úgy hangzik, hogy a Tanítóhivatal valamennyi megnyilatkozását az *analogia fidei* szerint (a hit mintájára), a teljes tanítóhivatali forrásanyag ismeretében kell értelmezni², ami valamiképpen a *folymatosság hermeneutikájában* is kifejeződik. Ez az állítás azonban feltételezi, hogy az elemzés tárgyát képező szöveg a Tanítóhivatal olyan sajátos megnyilatkozása, amelynek hitele az alkalmazott kanonikus formákban világosan kifejeződik. És pontosan ez az, ami megtevesztő, ami a csapdát rejti. Mert az Újítók ideológiai kiáltványukat fondorlatosan a „Szent és Sérthetetlen Egyetemes Zsinat” védjegyével látták el, ugyanúgy, ahogy helyi szinten a Pistoiai Zsinatot irányító janzenisták, akiknek sikerült a tekintély leplébe burkolni tévtanaikat, amelyeket később VI. Pius ítél el.³

1 http://www.vatican.va/content/benedict-vi/it/speeches/2005/december/documents/hf_ben_xvi_spe_20051222_roman-curia.html

2 CCC, n. 114: “Az 'analogia fidei' azt jelenti, hogy a hitigazságok önmagukban és a Kinyilatkoztatás egészén belül egyaránt érvényesek.”

3 Érdeemes megjegyezni, hogy még abban az esetben is, az *Auctorem fidei* bullával elítélt 85 zsinati határozat közül csak 7 volt kifejezetten eretnokség, míg a többit a bulla úgy határozta meg, hogy “szakadár; téves, az egyházi rendet bomlasztó, hamis, meggondolatlan, vakmerő, szeszélyes, sértő az Egyházra és tekintélyére nézve, a Szent Egyház Szentségeinek és gyakorlatainak semmibe vételéhez vezet, a hívők jámborságát sérti, a helyi egyházak és a szolgálati papság rendjét és a lelkek békéjét megzavarja; ellentétes a tridentin határozatokkal, az Isten Anyjának kijáró tiszteletet és az Általános Zsinatok jogait kétségbevonja.”

Másrészt, a katolikusok a zsinat *formáját* tekintve tulajdonítják annak megnyilatkozásait a Tanítóhivatalnak. Következésképp azok lényegét – ami félreérthető vagy kifejezetten téves – a hit mintájára igyekeznek értelmezni, abból a szeretetből és tiszteletből kifolyólag, amit az Anyaszentegyház iránt minden katolikus érez. *El sem tudják képzelni*, hogy pásztoraik annyira együgyűek lennének, hogy a Hit meghamisítását akarnák rájuk erőltetni, de ugyanakkor érzékelik a Hagyománnyal való szakítást, és ezt az ellentmondást próbálják megemésztetni.

Ezzel szemben a modernista a *lényegét* tekinti annak a forradalmi üzenetnek, amelyet továbbítani akar, és annak érdekében, hogy azt egy nem létező és nem kívánatos tekintéllyel ruházza fel, a tanítóhivatal zsinati megnyilatkozásának formájában hozza nyilvánosságra. Jól tudja, hogy ez erőltetett, de az Egyház tekintélyét – amelyet egyébként elutasít és tagad – használja fel arra, hogy gyakorlatilag ne lehessen elítélni azokat a tévtanokat, amelyeket a zsinati atyák többsége jóváhagyott. A tekintély eszközt használni azokkal szemben, akiket az megillet, ravasz mesterkedés: egyrészt egyfajta védettséget, „kanonikus pajzsot” biztosít olyan tanok számára, melyek tévesek vagy közel állnak az eretnekséghez; másrészt a kanonikus szabályok formális betartására hivatkozva, megtorlást helyez kilátásba azokkal szemben, akik ezeket az elhajlásokat elítélik. Ez az eljárás a polgári életben az önkényuralomra jellemző. Az egyházon belül csak azért történhet meg, mert a *coup d'état* bűnrészeseinek nincs érzéke a természetfölötti iránt, nem félnek sem Istentől, sem kárhozattól, hanem a haladás élharcosainak tekintik magukat, akik prófétai szereppel vannak felruházva, és az feljogosítja őket minden aljasságra, ahogy a kommunizmus rémtetteit végrehajtó pártfunkcionáriusok is meg voltak győződve arról, hogy a proletáriátus javát szolgálják.

Egyrészt csak a zsinati határozatok elemzésekor derülhet ki, hogy megfogalmazásuk a hagyománnyal ellenkező, felforgató szándékról árulkodik. Ez elkerülhetetlenül oda vezet, hogy lehetetlenség nekik katolikus értelmet adni anélkül, hogy az egész elvi *corpus* kárát ne vallja. Másrészt a zsinati megnyilatkozásokba nyilván csak úgy lehetett új tanokat csempészni, hogy azokat szándékosan homályosan fogalmazták meg, pontosan azért, hogy elhitessék velünk, azok összhangban vannak az Egyház örökérvényű tanításával, amit a mértékadó tanítóhivatalnak kell „tisztázni” és hirdetni. Az a pusztán tény, hogy a zsinat megnyilatkozásainak megértéséhez szövegmagyarázat szükséges, jól szemlélteti a feltűnő különbséget a II. Vatikáni és a többi egyetemes zsinat között, mely utóbbiak határozatai nem adnak okot semmiféle félreértésre. A Szentírásnak vagy az egyházatyák szövegeinek valamelyik szakasza igényelhet magyarázatot, de a tanítóhivatalé nem, hiszen éppen az a

feladata, hogy minden félreértést eloszlasson. Konzervatívok és haladók mégis önkéntelen egyetértésben fedeznek fel valamiféle lényeges különbséget a többi zsinat és a II. Vatikáni között; valamennyi korábbi zsinat tanítása és a II. Vatikáni által kimondva-kimondatlanul hirdetett tanítás között.

Guido Pozzo érsek nemrég egy fejtegetésében XVI. Benedeket idézve, joggal állapította meg, hogy „*egy zsinat csak akkor tekinthető annak, ha a hagyomány barázdájában szánt, és csak a teljes hagyomány fényében olvasható*”.⁴ Ez a teológiai szempontból támadhatatlan kijelentés viszont szükségképpen nem arra ösztönöz, hogy a II. Vatikáni zsinatot egyetemesnek (katolikusnak) tekintsük, hanem inkább azt a kérdést veti fel, hogy miután nem a hagyomány barázdájában szántott, és nem olvasható a teljes hagyomány fényében anélkül, hogy sértene azt a *szándékot*, amely létrehozta, vajon tényleg meghatározható-e zsinatként. Ez a kérdés nyilvánvalóan nem számíthat elfogulatlan válaszra azok részéről, akik büszkén vallják, hogy annak támogatói, védelmezői és megalkotói. Itt nyilván nem a katolikus tanítóhivatal jogos védelméről beszélek, hanem kizárólag a II. Vatikáni Zsinatról mint „első zsinatáról” egy „új egyháznak”, amely a katolikus egyház helyére pályázik, és azt mint *zsinat-előtit*, sietve felosztatja.

Van még egy másik szempont is, ami szerintem nem elhanyagolható; nevezetesen hogy a hermeneutika ismérve – egy komoly és tudományos szövegkritika összefüggésében tekintve – nem hagyhatja figyelmen kívül azt az elképzelést, amit a szöveg kifejezni hivatott. Valójában egy olyan kijelentésnek, amely önmagában nyilvánvalóan eretnokség vagy közel áll az eretnokséghez, nem lehet katolikus értelmet tulajdonítani egyszerűen azért, mert egy olyan szövegbe van csomagolva, amelyet a tanítóhivatalnak tulajdonítanak. A Lumen Gentium azt állítja, hogy „*Az üdvösség terve azonban kiterjed azokra is, akik elismerik a Teremtőt. Közöttük vannak elsősorban a mohamedánok, akik Ábrahám hitét megvallva, velünk együtt imádják az egy és irgalmas Istent, aki az utolsó napon megítéli majd az emberiséget*” (LG 16). Ezt nem lehet katolikus módon értelmezni – először is azért, mert Mohamed istene nem három személyű egy isten, másodsor pedig azért, mert az Iszlám istenkáromlásként itéli el a Szentháromság Második Személyének, a Mi Urunk Jézus Krisztusnak valóságos Isten- és valóságos Emberként való Megtestesülését. Azt állítani, hogy „*az üdvösség terve... kiterjed azokra is, akik elismerik a Teremtőt*”, és hogy „*közöttük vannak elsősorban a mohamedánok*”, homlokegyenest ellenkezik a katolikus tanítással, ami azt vallja, hogy a Katolikus Egyház az üdvösség

4 <https://www.aldomariavalli.it/2020/09/10/concilio-vaticano-ii-rinnovamento-e-continuita-un-contributo-di-monsignor-pozzo/>

egyetlen és kizárólagos bárkája. Az eretnekek és a pogányok által alkalmasint elnyerhető üdvösség még inkább kizárólag a Mi Urunk Megváltásának kimeríthetetlen kincstárából származik, amelynek őrzője az Egyház. Bármilyen más vallás gyakorlása az örök üdvösség elnyerését akadályozza. A megváltottak azért vannak megváltva, mert legalább is egy rejtett vágy van bennük, hogy az Egyházhhoz tartozzanak, vagyis egy hamis valláshoz való ragaszkodásuk *ellenére*, nem pedig annak köszönhetően. Mert ami jót az tartalmaz, nem a sajátja, hanem bitorolja azt; míg ami tévedést tartalmaz, az eredendően hamissá teszi, mivel a hamisság és az igazság keveréke könnyebben megtéveszti követőit.

A valóságot nem lehet megváltoztatni azért, hogy egy elképzelt kaptafához igazodjék. Ha nyilvánvaló, hogy a zsinati dokumentumok (és hasonlóképp a Bergoglio féle tanítóhivatal) néhány kitétele heterodox, és ha azt valljuk, hogy a Tanítóhivatal megnyilatkozásaiban nem lehet hiba, akkor a következtetés nem az, hogy azok a kitételek hibátlanok, hanem az, hogy azok *nem a Tanítóhivataltól valók*. Ennyi.

A szövegmagyarázat egy homályos vagy a tanításnak ellentmondani látszó kifejezés tisztázását, nem annak *ex post*, lényegét érintő *helyesbítését* szolgálja. Az utóbbi eljárás nem egyszerűen kulcsot adna a tanítóhivatal szövegeinek olvasásához, hanem helyreigazító beavatkozást jelentene, vagyis annak a beismerését, hogy annak a bizonyos tanítóhivatali dokumentumnak abba a bizonyos állításába hiba csúszott, ami kijavításra szorul. És akkor nemcsak az igényelne magyarázatot, hogy azt a hibát miért nem kerülték el kezdettől fogva, hanem az is, hogy a zsinati atyák, akik azt a tévedést jóváhagyták és a pápa, aki azt kihirdette, vajon apostoli tekintélyüket arra akarták felhasználni, hogy eretnekséget iktassanak törvénybe, vagy inkább visszaéltek a jóváhagyásra pásztor szerepükből adódó felhatalmazásukkal anélkül, hogy a Vigasztalót megkérdézték volna.

Pozzo érsek beismeri: „*A zsinat fogadtatása azért vet fel nehézségeket, mert ténylegesen két szövegértelmezése vagy tolmácsolása küzd egymással, amelyek valójában egymással ellenkezve léteznek egymás mellett.*”. Ezekkel a szavakkal viszont megerősíti, hogy a folytonosság és a szakadás hermeneutikája kéz a kézben jár, közöttük katolikusként csak olyan önkényesen lehet választani, hogy az az uralkodó zűrzavart és – ami még súlyosabb – a szembenálló erők egyensúlyi helyzetének reménytelenségét szemlélteti „*A szakadás hermeneutikája azt kockáztatja, hogy a zsinat előtti és a zsinat utáni Egyház közötti szakadáshoz vezet, és feltételezi, hogy a zsinati szövegek mint olyanok nem tükrözik a zsinat valódi arcát, hanem megalkuvás eredményei.*” – írja Pozzo érsek. A valóság pedig pontosan ez, és ennek a tagadása a nehézséget a legkevésbé sem oldja meg, inkább elmélyíti, elutasítva a rák meglétének beismerését még akkor is, amikor az áttét már egészen nyilvánvaló.

Pozzo érseknek az az állítása, hogy a *Dignitatis humanae* által éltetett vallásszabadság nem mond ellent IX. Pius Syllabusának⁵, bizonyítja, hogy a zsinati dokumentum *eleve* szándékosan kétértelmű. Ha szerzői el akarták volna kerülni az efféle félreértést, akkor elég lett volna lábjegyzetben utalniuk a Syllabus kitételeire; de ezt soha nem fogadták volna el a haladók, akik egy tanbeli változást pontosan a korábbi tanítóhivatalra történő hivatkozást mellőzve tudtak csak becsempészni. És semmi jele annak, hogy a zsinat utáni pápák közbelépése – és a saját *in sacris* részvétele még nem katolikus, sőt pogány szertartásokon is – valaha is, bármilyen módon helyesbítette volna azt a tévtanítást, amit a *Dignitatis humanae* heterodox értelmezésével párhuzamosan terjesztettek. Közelebről vizsgálva, ugyanezt a módszert alkalmazták az *Amoris laetitia* megszövegezésekor, mikor az Egyháznak a paráznságra és a vadházasságra vonatkozó tanítását fogalmazták meg úgy, hogy azt *elméletileg* lehetett katolikus értelemben tolmácsolni, de gyakorlatilag abban a kizárólag és nyilvánvalóan eretnek értelemben fogadták el, amelyet terjeszteni kívántak. Olyannyira, hogy az az értelmezési kulcs, amit Bergoglio és szövegmagyarázóik használni akartak az elváltak Szentáldozáshoz járulásával kapcsolatban, az *Acta Apostolicae Sedis* szövegében⁶ a *hiteles értelmezéssé* vált.

A II. Vatikáni Zsinat nyilvános védelmezőinek célja sziszifuszi küzdelemnek bizonyult: mihelyst sikerül nekik ezernyi erőfeszítéssel és ezernyi megkülönböztetéssel formába önteni egy látszólag értelmes megoldást, amely kisbálványukat közvetlenül nem érinti, szavaikat azonnal megcáfolják egy haladó teológus, egy német prelátus vagy éppenséggel Ferenc ellenkező állításai. És így a zsinati szikla újra visszagördül a lejtőn, ahol a nehézségi erő vonzza természetes nyugvóhelye felé. Nyilvánvaló, hogy egy katolikus számára egy zsinat *ipso facto* akkora tekintéllyel és jelentőséggel bír, hogy tanításait önkéntelenül gyermeki áhitattal fogadja. De ugyanolyan nyilvánvaló, hogy egy zsinatnak, a határozatait jóváhagyó atyáknak és a kihirdető pápáknak a tekintélye a Tanítóhivatallal szöges ellentétben lévő vagy azt legalább is gyengítő dokumentumok elfogadását nem teszi kevésbé kétségessé. S ha ez a kétség még hatvan év után is fennáll, ami a dokumentumokat előkészítő és jóváhagyóit befolyásoló Újítóknak épp erre irányuló, eltökélt szándékáról árulkodik, akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy mi az az *obex*, az a leküzdhetetlen akadály, amely arra kényszerít bennünket, hogy minden ésszerűséggel szemben kato-

5 “Ugyanakkor azonban a II. Vatikáni zsinat a *Dignitatis humanae* szövegében megerősíti, hogy az egyetlen igaz vallás a Katolikus és Apostoli Egyházban van, melyre az Úr Jézus rábízta minden emberhez való terjesztésének küldetését (DH, n.1), és ezért tagadja a relativizmust és a vallási közömbösséget, amit IX. Pius Syllabusa is elítél.”

6 <https://lanuovabq.it/lettera-del-papa-ai-vescovi-argentini-pubblicata-sugli-acta>

likusnak tekintsük azt, ami nem az, egy olyan ismertető jegy alapján, amely csak és kizárólag arra vonatkozik, ami minden kétséget kizáróan katolikus.

Világosan kell látnunk, hogy az *analogia fidei* pontosan a hitigazságokra vonatkozik, és nem a tévedésre, minthogy az Igazság harmonikus egysége annak semmilyen ízében nem kereshet kapcsolatot olyasmivel, ami ellenkezik vele. Ha egy zsinati szöveg eretnek vagy eretnekséghez közel álló elképzelést fogalmaz meg, akkor nincs olyan hermeneutikai ismérv, amely igazhítvé tehetné pusztán azért, mert a szöveg egy zsinati határozathoz tartozik. Valamennyien tudjuk, hogy milyen átverések és ügyes manőverek írhatók ultra-haladó tanácsadók és teológusok számlájára, a zsinati atyák modernista szárnyának bűnrészességével. És azt is tudjuk, hogy ezt milyen *coup de main* (rajtaütés) szerű cinkossággal hagyta jóvá XXIII. János és VI. Pál, áthágva azokat a szabályokat, amelyeket ők maguk hagytak jóvá.

A főbűn tehát az, hogy a zsinati atyákat csalárd módon rávették arra: félreérthető szövegeket hagyjanak jóvá – amelyekről azt hitték, *elégé katolikusak* ahhoz, hogy a *placet* kijárjon nekik – és aztán ugyanazt a kétértelműséget használták fel arra, hogy pontosan azt mondassák el velük, amit az Újítók akartak Azoknak a szövegeknek a lényegét ma már nem lehet úgy megváltoztatni, hogy attól igazhítűek vagy világosabbak legyenek: egyszerűen el kell őket utasítani – olyan formában, amilyenben az Egyház Legfőbb Tekintélye majd kellő időben alkalmasnak ítéli – miután ártó szándékkal vannak beszenyyezve. És azt is el kell majd dönten, hogy egy olyan rendellenes és végzetes esemény, mint a II. Vatikáni Zsinat, méltó-e még az Egyetemes névre, ha egyszer a korábbi zsinatoktól való különbözősége egyetemlegesen felismertté válik – egy olyan nyilvánvaló különbség, hogy az valamiféle szövegmagyarázat segítségét igényli, amire egyetlen más zsinatnak sem volt szüksége.

Megjegyzendő, hogy a II. Vatikáni Zsinat által beindított gépezet működése példátlan mértékben gyorsult fel és tört előre Bergoglioval, aki előszeretettel folyamodik ravaszul, szabatos teológiai nyelvezet nélkül fogalmazott, pontatlan kifejezésekhez, ugyanazzal a szándékkal, hogy a zsinatra hivatkozva, lépésről lépésre lerombolja azt, ami a tanításból még megmaradt. Igaz, hogy Bergoglióban az eretnokség és a másneműség a Tanítóhivatal vonatkozásában égbekiáltó és szégyentelen, de ugyanúgy igaz, hogy az Abu Dhabi Nyilatkozat nem születhetett volna meg a *Lumen gentium* előzménye nélkül.

Dr. Peter Kwasniewski joggal jegyzi meg: „*A nagyszerű és a jó, a közömbös és a rossz, az általános, a kétértelmű, a kétséges és a téves rettentően bő lére eresztett keveréke, zagyaléka az, ami miatt a II. Vatikáni Zsinat páratlanul rászolgál az elutasításra*”. Ezzel szemben az Egyház hangja, mely Krisztus hangja, kristály tiszta és egyértelmű, és nem vezetheti félre azokat, akik

a tekintélyére támaszkodnak. „*Ez az, amiért a legutóbbi zsinat teljességgel jóvátehető. Ha a modernizáció terve még a tanításban való, alapvető jártasság és az erkölcsök tekintetében is a katolikus azonosság súlyos veszteségét eredményezte, akkor az előre vezető út végső búcsút venni ennek a projektnek a nagyszerű jelképétől, és eltemetni azt.*”

Végezetül szeretnék megismételni egy tényt, amely nézetem szerint sokat sejtet: ha a pásztorok ugyanazzal az elkötelezettséggel, amellyel évtizedeken át a II. Vatikáni Zsinatot és a „zsinati egyházat” védelmezték, a katolikus tanítás csorbíthatatlanságát erősítették és védelmezték, vagy híveiket akár csak Szent X. Piusz *Katekizmus*ának ismeretére buzdították volna, a világegyház helyzete most teljesen más lenne. De az is igaz, hogy a tanításhoz való hűségre nevelt hívek vasvillával szórták volna ki az Újítók és társaik hamisításait. A terv talán éppen Isten népének tájékozatlanságára épült, pontosan azért, hogy a katolikusok ne fogják fel, mennyire becsapják és elárulják őket, éppen úgy, ahogy a tridenti rítusra nehezedő ideológiai előítélet is csak azt szolgálja, hogy azt nehogy összehasonlítsák a megreformált szertartások eltévelyedéseivel.

A múltat és a hagyományt végképp eltörölni, a gyökereket elvágni, ellentmondást nem tűrni, a felhatalmazással visszaélni és az engedelmisséget megkövetelni: nemde ezek minden önkényuralom vissza-visszatérő elemei?

† Carlo Maria Viganò, 2020. szeptember 21., Szt. Máté apostol napján
(Forrás: onepeterfive.com. Angolból fordította: Somogyi György)

Jézus Krisztus a történelem ura és a népek királya

A Deep Church és a Deep State szoros szövetsége a keresztényellenes társadalom megvalósításának érdekében Giuseppe Nardi, a katholisches.info újságírójának interjúja Carlo Mario Viganò érsekkel. Az interjú egyik érdekessége, hogy míg Nardi, egy ún. konzervatívérzelmű NOM-os blog munkatársa, kérdéseiben Ferenc pápának nevezi Bergoglio-t, addig Mgr. Viganò utóbbi leveleiben és ebben az interjúban adott válaszaiban is következetesen csak Jorge Mario Bergoglio-nak vagy „az argentinnak” hívja őt. Hogy ez a furcsaság jobban feltűnjön, ebben a cikkben megtartom (akármennyire is nehezemre esik) Nardi szóhasználatát. Lásd még ezzel kapcsolatban Mgr. Viganò november 8-i üzenetének – amit a www.eucharisztikuskongresszus.hu blog közölt – NOM előtti dátumozását: „Dominica XXIII Post Pentecosten”, azaz Pünkösöd utáni 23. vasárnap!

Választási csalások, a gyógyszerkonzernek befolyása, a média látszatvilága

Kérdés: Ön több éven át volt az Egyesült Államok apostoli nunciusa, közelről ismeri tehát ezt az országot, a világot, különösen az ún. szabad világ vezető hatalmát. Mi történik jelenleg az USA-ban?

Mgr. Vigano: Az Egyesült Államok ezekben a hónapokban annak a globális tervnek a megvalósulását éli át, melybe kevés kivételtől eltekintve a világ összes állama be van vonva. E terv kiagyalói nem mondhatnak le a legfontosabb nyugati demokráciáról, egyfelől annak gazdasági ereje, másfelől annak nemzetközi politikai befolyása miatt. Az Egyesült Államok Trump elnökletével és egy republikánus többséggel a kongresszusban és az uniós államokban *azt az ellenzékét, azt az egység gondolkodástól eltérő véleményt jelentené a baloldal számára, amit a világ diktátorai nem tűrhetnek el. Ne felejtjük el, hogy a globális baloldal ideológiája az eltérő hangokat, melyek megkérdőjelezhetik őt, nem tűri el! Amit mi most megélünk, az egy megtervezett és jól megszervezett támadás, mely az intézmények jelentős részének, csaknem az egész médiának a kollaborációjára és a hatalmas multinacionális vállalatok és nemzetközi szervezetek pénzügyi erejére támaszkodik.* Ezen kívül nyilvánvaló, hogy mind gazdasági értelemben, mind a demokrata jelöltek támogatását illetően egy kívülről jövő beavatkozás is jelen van.

Ezen kívül azon mozgalmak destabilizáló szerepét is ki kell emelni, melyek közel állnak az amerikai demokrata párthoz, mint például a Black Lives Matter és az Antifa, melyeket mind Soros pénzrel. Joe Biden győzelmének nem hivatalos kikiáltása és a tényleges győztes megerősítése közötti időszakot a baloldal arra használhatja, hogy a Deep State [szó szerint: „mély állam”, értelemszerűen: „háttérállam”, (a hatalom tényleges és erkölcstelen gyakorló)] ismert forgatókönyve alapján lázadásokat és zavargásokat provokáljon.

Kérdés: Ön október végén nyílt levélben fordult Trump elnökhöz, melyben eléggé apokaliptikus hangnemet használt. Helyes ez? A választások eredményei miatt megerősítve érzi ebben magát? Másképp kifejezve: Jogosak-e egy szisztematikus csalásról szóló vádak és aggalmak?

Mgr. Vigano: Véleményem szerint az „apokaliptikus” kifejezés használata ebben az összefüggésben abszolút helyes, mert *ez a szó Isten és a Sátán közötti végső összecsapásra vonatkozik, aminek eljöttét a Szentírás megjósolta.* A mostani események talán nem az utolsó összeütközést jelentik, melyben látszatra az Antikrisztus győz, és amiben az Egyházat és a hagyományos társadalmat könyörtelenül üldözni fogják. Ugyanakkor *biztosra vehető, hogy a mostani történelmi korszak közvetlen hatással lesz annak módjára és időbeli lefolyására, amelyben az Antikrisztus uralma megvalósul.* Ebben az összefüggésben Trump elnöksége komoly akadályt jelenthetne a *Deep State* és a

globalizmus számára, mert e kettő ideológiai lényege szerint mélységesen ember- és keresztény-ellenes. Ha a világ sorsa forog kockán, mint most éppen, akkor szerintem a hangok csak apokaliptikusok lehetnek.

Ami a választási csalást illeti, véleményem szerint elengedhetetlen, hogy az illetékes szervek alaposan kivizsgálják a felmerült vádakokat, és biztosítsák a korrekt számlálást. Ha a nép akarata nem az, amit az elit tőle elvár, akkor a demokráciát populizmusnak bélyegzik meg. *A globális baloldal mindig fegyveres erőszakhoz vagy csaláshoz folyamodik [mivel szembe megy az igazsággal, tehát nem marad más fegyvere, csak ezek], ha hatalomra akar kerülni, és/vagy ha azt megtartani akarja:* gondoljunk a szocialista totalitarizmusra, a nemzetiszocializmusban, a fasizmusban és a kommunizmusban való megnyilvánulásaira.

Kérdés: Hogyan lehetséges, hogy az Egyesült Államokban, mint az összes reprezentatív demokrácia prototípusában egy választást manipulálni lehet?

Mgr. Vigano: Annak lehetősége, hogy a választások manipuláció tárgyai lettek, a történések egyértelmősége miatt számomra valós tényvé vált. Videofelvételek tucatjai, melyeken kezeikkel a választási cédulákat eltakaró számológépek láthatóak, szemetes konténerekbe vagy az utak árkaiba kihajított leadott szavazatokkal teli zsákok, olyan fanatikusok, akik azzal dicsekednek, hogy *Trump iránt érzett gyűlöletükből szavazatokat hamisítottak, a kétségeknél nem adnak teret. Amit ki kell vizsgálni, az nem a csalás megléte, hanem a mérete. És ne felejtjük el a komputert programokon végrehajtott manipulációkat sem.*

Itt nem egy rossz hírű államocskában lezajlott kis csalásról van szó, hanem egy egész rendszerről, melybe a kívülről jövő beavatkozás szisztematikus, célratorően és koordináltan, mindig és kizárólag Biden javára és Trump kárára történt. Ezt a választást, függetlenül attól, hogy végül ki lesz a győztes, nem kompromittálhatják súlyos szabálytalanságok okozta kételyek. Nem véletlenül kezdtek neki a bíróságok máris a munkának, miután feljelentések százai érkeztek hozzájuk, hogy kiderítsék, mi is történt tulajdonképpen.

Számomra fontos még egy jelentős elemet külön is kiemelni. *A baloldal a demokráciát hatalmi eszköznek tekinti.* Ha a polgárok, akiket a tömeg-média ügyesen megdolgozott, hagyják magukat rábeszélni, és a baloldalt választják, akkor a nép győzött; ha viszont a nép nem dől be a baloldal üres ígéreteinek, és nem őket választja, akkor a baloldal a népet alkalmatlannak jelenti ki arra, hogy helyesen tudjon dönteni, és helyettük egy elit, egy oligarchia mondja meg, hogy mi a jó a tömeg számára és mi nem.

Kérdés: Lezártnak tekinthetjük akkor a választásokat, mint ahogy Biden, a demokrata párt és a mainstream-média állítja?

Mgr. Vigano: A választásokat törvények és pontos rendelkezések szabályozzák. A média által közzétett eredmények akár még vissza is üthetnek

azokra, akik vágyaikat végleges adatokként másokra rá akarják erőltetni. Mi pontosan tudjuk, hogy a világ vezetői, a média, a nemzetközi hírügynökségek, a pénzvilág, a humanitárius szervezetek, sőt a bergoglio-féle egyház melyik oldalon áll. Ez azonban a sok szabálytalanságot nem teszi igazzá, és egy pontos és szabályszerű újraszámlálást nem tesz fölöslegessé.

Kérdés: Ön minden jóakarató katolikushoz és amerikaihoz felhívást intézett: Úgy gondolja, hogy meghallgatják Önt? Hogyan választottak az amerikai katolikusok, akik történelmileg hosszú időn keresztül a demokratákhoz álltak közel?

Mgr. Vigano: Abból, amit eddig látni lehet, a katolikus szavazók többsége Trumpra szavazott. *Azon rágalmozó kampány ellenére, amit Jorge Mario Bergoglio és a Vatikán mágikus köre, az amerikai püspöki konferencia és a progresszív katolikus értelmiségiek vezényeltek le Trump ellen, az amerikai katolikusok megértették, hogy egy protestáns jelöltet, aki az életet és a családot védelmezi, előnyben kell részesíteniük egy olyan állítólagos katolikkal szemben, aki a terhesség kilencedik hónapjáig lehetséges abortuszt, a gender-ideológiát, az LGBTQ-ideológiát és a globalizmus céljait támogatja.*

Ugyanakkor kétségtelen, hogy a hívek körében egyre nő a zavarodottság a katolikus hierarchia vezetőinek a globalizmushoz való alattomos dörgölődése és azon egyre nyilvánvalóbb szakadás miatt, ami a keresztény nép és a pásztorai között fennáll, akik látszólag csak az illegális bevándorlók feltétlen befogadásával és a templomok bezárásával, amiket a hivatalos jóléti bizottság diktál nekik, vannak csak elfoglalva.

Az biztos, hogy a progresszív püspökök jelentős részének pénzügyi- és szexuális botrányai, valamint erkölcsi lazasága és tanbeli eltévelyedései tökéletesen összhangban vannak az amerikai demokraták és az egész globális baloldali szellemi és erkölcsi nézeteivel és viselkedésével, és ezért politikailag egymást támogatják; a viszonyosság ilyen nagyfokú mértéke mindenkit el kellene gondolkodtatnia. ...

Kérdés: Azt halljuk, hogy Trump négyéves elnöksége alatt nem volt képes arra, hogy az USA egész vezető politikai apparátusa fölött átvegye az ellenőrzést. Valóban létezik az, amit Deep State-nek neveznek? Ha igen, akkor ez aktívan részt vett a választásokban?

Mgr. Vigano: Aki az USA-ban a demokrata párt többéves kormányzása után átveszi az elnökséget, az négy évnyi kormányzás alatt nem újíthat meg egy ennyire tagolt intézményi rendszert. Amit Trump eddig megtett, az dicséretreméltó igyekezetét bizonyítja, ugyanakkor azonban megmutatja, hogy a Deep State milyen mélyen beszívárgott már a hatalom különböző szintjeire. Az intézmények, a bíróságok és a tömegtájékoztató baloldali történő kontrollálása – amit Olaszországban is megfigyelhetünk [és (csaknem) mindenütt

a világon] – földalatti aktivitások, kinevezések, zsarolások és érdekkonfliktusok évtizedek óta tartó munkájának az eredménye. Nem várhatjuk akkor el, hogy egy ennyire általános helyzet megváltoztatása négy év alatt sikerüljön, különösen akkor nem, ha ezt törvényes úton akarja valaki elérni, nem pedig a jognak és az igazságosságnak a megsértésével [ami a baloldali módszere].

Kérdés: Hogyan lehetséges, hogy a Szentszék és Ferenc pápa Trumpnak a kirekesztését támogatja? Létezik valamilyen kapcsolat a demokraták és a katolikus Egyház között?

Mgr. Vigano: A katolikus Egyház semmiben nem vall közösséget a demokratákkal, akiknek ideáik összeegyeztethetetlenek Krisztus tanításával. A Deep Church-nek [kb. háttér-egyház, az az egyházi maffia, aminek a kezében a tényleges irányítás van] a Deep State irányában megnyilvánuló nem önzetlen támogatása azonban nyilvánvaló: *e kettő között olyan szövetség áll fenn, ami a politikai progresszívizmust a vallási progresszívizmussal egybeköti egy keresztényellenes társadalom megvalósításának érdekében, annak saját univerzális világvallásával.*

A progresszív intelligenciának az amerikai demokratákkal való kapcsolatai szilárdak, és a 68-as diákmegmozdulásokra nyúlnak vissza [lásd Herbert Marcuse munkásságát, céljait és „weitermachen” felhívását], és egyházi oldalról azon megújulási agendán alapszik, amit [az ún.] II. Vatikáni Zsinat ugyanolyan felforgató értelemben tett a magáévá, mint a politikában a baloldal. Az egyetemeken és a katolikus szervezetekben évtizedek óta zajló ideológiai indoktrináció után a társadalmakban mutatkozó negatív következmények világosan megmutatkoznak.

Az biztos, hogy Bergogliot ma az egész világ a globalizmus spirituális garantálójának tekinti. Nekem úgy tűnik, hogy az argentin által mostanáig végzett munka jogosan vívta ki a demokraták és mindazok helyeslését és tetszését, akik az új világrendet akarják felállítani.

Kérdés: Ön szerint mit kellene most Trumpnak tennie?

Mgr. Vigano: Trump hivatalosan 2021. január 21-ig marad hivatalában. Egyelőre várjuk meg a választási csalások kivizsgálásának eredményét. *A szenátus megerősítette, hogy Trumpnak joga, sőt kötelessége mindent megtenni, hogy a választások eredménye minden kétséget kizáróan megfeleljen a választók akaratának.*

Kérdés: Pszichológiai háború is zajlik?

Mgr. Vigano: Ez a háború lényegét tekintve pszichológiai. A tömegek nyilvánvaló manipulációján alapszik, amit elsősorban a mainstream-média segítségével hajtanak végre. A baloldal odáig megy, hogy az Egyesült Államok elnökének állásfoglalásait a szociális médiában, sőt még a tévés élőadásokban is

cenzurázzák. Ez a tájékoztatószerverek azon állítólagos jogából történik, miszerint joguk van olyan híreket törölni, melyeket ők hamisnak ítélnék meg.

Ugyanez történik világszerte a korona-járvánnyal. *A hivatalos egészségügyi adatok könyörtelenül megcáfolják a médiák által terjesztett katasztrófa-állapotot, és mégis ragaszkodnak a saját hazug verziójukhoz, hogy terrorizálhassák a tömegeket, hiszen a korona, függetlenül halálozási arányától, eszközül szolgál arra, hogy az alapvető jogok korlátozását elrendelhessek, amit a polgárok különben nem fogadnának el.* Nem kell tehát csodálkozni azon, hogy Biden máris további lezárásokat jelentett be, és azt a tervét is, hogy a maszkviselést kötelezővé teszi. Biden ugyanazoknak az erőknél van elkötelezve, mint akik a korona-intézkedések mögött állnak.

Köztudott, hogy a Pfizer gyógyszergyártó konszernnek, mely bejelentette, hogy már decemberben szállítani tudja az oltóanyagot, legfőbb részvényese a filantróp Bill Gates, aki az eugenetika híve, azaz különösen szíven viseli az emberiség redukálásának ügyét.

Kérdés: Ön szerint mit tudnak, vagy mit tehetnek az USA és a világ katolikusai?

Mgr. Vigano: Az amerikai katolikusoknak imádkozniuk kell, mert *az ellenséges erők ilyen masszív felvonulása ellen csak Isten beavatkozása tudja az igazságot kideríteni. Ez természetesen nem zárja ki a katolikusok koherens tanúságtételének a megújítását a társadalomban. De ennek az emberi cselekedetnek nem szabad a természetfeletti dimenziót szem elől tévesztenie.*

Jézus Krisztus a történelem ura és a népek királya: Fiait és leányait a megpróbáltatás idején nem fogja magára hagyni, ha azok bizalommal fordulnak Hozzá és az Ő legszentebb Édesanyjához.

[Megjegyzés: november 12-i hír (lásd novusordowatch.org és kath.net blogokat): Joe Biden csütörtök reggel telefonon beszélt Bergoglioval. Biden sajtóhivatala szerint a következő témákról folytattak eszmecsere: Az egész emberiség méltósága és egyenlősége, a klímaváltozás, valamint a bevándorlók befogadása és integrálása. – A kath.net és a kenfm.de oldalak beszámoltak Biden jövőbeli terveiről és munkatársairól is: Elsőnek az abortusz-szervezeteknek folyósított és Trump által leállított pénzbeli támogatást állítja vissza. Másodszor olyan igazságügyi minisztert nevez ki, aki tevékenesen is bántalmazta az életvédőket, azaz az abortuszellenzőket. További tervezett Biden-csapatról a kenfm.de egyik publicistája ezt írta: „A leendő Biden-csapat kemény héjából, sőt a kínvallatás pártolóiából áll.”]

Feltéve: <http://www.katolikus-honlap.hu/2001/vigano.htm>, 2020. november 14.

(forrás: www.katholisches.info – 2020. november 11.)

Eddig, és ne tovább!

Addig provokálták az embereket, a természet- és emberellenes büntettek mára odáig fajultak, hogy nem lehetünk szelídek, nem vonulhatunk vissza, nem hallgathatunk, mert vétkesek közt cinkos, aki néma. Én eldöntöttem: nem fogok tovább hallgatni – mondta a Demokratának Osztie Zoltán atya, a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia plébánosa.

– **Nagy vihart kavart a politikai baloldalon múlt heti kijelentése: a Hír TV Civil kör című műsorában azt mondta, kikéri magának, hogy a magyar lobogó mellé kikerüljön a „buzizászló”. Mit gondol, mi zavarja jobban a balliberális véleményformálókat, az, hogy a homoszexualitást nem fogadja el a normalitás részeként, vagy maga a buzi jelző?**

– Bizonyára mindkettő, de mégis inkább az utóbbi, a buzi szó miatt kerültem baloldali ösztűzbe. Bolgár György úr is felhívott.

– **Mit akart?**

– A szeretet és a tolerancia jegyében azzal érvelt, hogy a gyermekotthonokban ott vannak azok a szegény gyerekek, akiknek mégiscsak jobb lenne homoszexuális családban, két férfi nevelőszülőnél felnőni, ahol szeretet veszi őket körül...

– **Ön mit válaszolt?**

– A legtöbbször tragédia vagy akár bűncselekmény vezet ahhoz, hogy egy gyermek kiszakadjon természetes közegéből. Ezt a traumát újjal fejeljük meg? Azt mondtam, hogy ez nem egyéb, mint a gyerekek elleni büntetés.

– **Elég határozottan fogalmazott.**

– Megtanultam az elődeimtől, hogy lehetőleg ne arra válaszoljak, amit kérdeznek. Szeretet? Tolerancia? Állandóan csúsztatnak, összemossnak fogalmakat, és manipulálnak, a saját ideológiájukat mint megcáfolhatatlan előfeltevést odaállítva, hogy arra legyünk kénytelenek reagálni.

– **Például?**

– Ők nem mondják, hogy buzizászló. Azt mondják, szivárványos zászló.

– **A szivárvány egy gyönyörű fizikai jelenség. Vajon mi köze a genderideológiához?**

– Ezt tőlük kell megkérdezni. Én azt tudom, hogy a bibliai hagyomány szerint a szivárvány az Isten és az ember közötti békeszövetség jelképe, és az ószövetségi kinyilatkoztatás szerint Noé akkor látta meg az égen, amikor a vízözön után hálaáldozatot mutatott be Istennek. Noé és családja új életet kezdett, Isten pedig megáldotta őket, és ezt mondta nekik: „Szaporodjatok és sokasodjatok!” Ez elég egyértelmű isteni parancs, ezért nagyon szépen kérjük,

hogy a mi jelképeinket adják vissza nekünk, és ne töltsék meg őket más tartalmakkal! Ugyanez vonatkozik a kifejezéseinkre is.

– **Mire gondol?**

– Egy ilyen fogalom a házasság. A házasság szót a homoszexuálisok közötti kapcsolatra alkalmazni körülbelül olyan, mintha a rollert repülőgépnak neveznénk, de a valóságban attól még nem lesz az.

– **Szándékosan használta a buzi szót?**

– Szándékosan és tudatosan. Két ok miatt.

– **Melyek azok?**

– Egyrészt néhány éve még valamennyien ezt a szót használtuk erre az egészségtelen, torzó kapcsolatra. Nem én találtam ki, a buzi szó közismert kifejezés.

– **Másrészt?**

– Elég volt. Eddig, és ne tovább. Nevezzük nevén a gyereket. Addig provokálták az embereket, a természet- és emberellenes bűntetteik mára odáig fajultak, hogy nem lehetünk szelídek, nem vonulhatunk vissza, nem hallgathatunk, mert vétkesek közt cinkos, aki néma. Én eldöntöttem, nem fogok tovább hallgatni.

– **Nagyon elszánt. Nem fél a következményektől?**

– A lelkiismeret, a küldetésemmel kapcsolatos felelősség vezérel. Nem rólam van szó, én személy szerint már egy idősebb plébános vagyok.

– **Akkor mi a tét?**

– Az utánunk jövő nemzedék. Az, hogy a mai felnőttek gyermekeit, unokáit buzinak nevelik az óvodától kezdve, más szóval a „genderideológia szellemében”, az ugyanolyan büntett az ártatlan, védekezésre képtelen gyerekekkel szemben, mint a pedofília. És ha a pedofíliára igaz, márpedig igaz, hogy törvény szerint is bűncselekmény, akkor a szellemi megrontásnak is megálljt kell parancsolni.

– **Térjünk vissza még egy gondolat erejéig a zászlóhoz. Zászlót kitézni azt jelenti, elfoglalni valamit. Mit fejez ki a szivárványos zászló a közintézményeken? A Városháza elfoglalását?**

– Egyértelműen. Az összes balliberális kerületben kitézték ezt a zászlót. Ha nem veszi le Novák Előd, nekem kellett volna levennem. Sokan vannak ezzel ugyanígy. Sokáig azt hittem, mi mindig csak a liberálisok ideológiai megállapításai után kullogunk, tiltakozunk, kikérjük magunknak a sértegetéseiket. De rá kellett jönnöm arra, hogy valójában épp a fordítottja történik.

– **Ezt hogy érti?**

– Ahogy a szivárványt tőlünk kölcsönözték, ami egy zsidó–keresztény bibliai jelkép, ugyanígy egy sor egyéb szimbólumot.

– **Mondana néhány példát?**

– A cserkészből úttörő lett, az úttörők 12 pontját a Tízparancsolat mintájára hozták létre. De még ennél is beszédesebb, hogy a keresztény egység, a szentek közössége, egyszóval az egyetemesség kiforgatott terminológiája a globalizáció. Krisztus második eljövetele és uralkodása lett a New Age, az új világrend. Hosszan sorolhatnám: a papi áldásból, a felemelt kézből karlendítés lett, a nemzetiszocialisták hírheft köszöntése. Ha nincs Isten, akkor embertelenné válik mindaz, amit tőlünk tanulva kilúgoztak, és a fonákjára fordítottak.

– **Mi következik ebből?**

– A liberális és a kommunista diktatúra csakúgy, mint a nemzetiszocializmus valójában ugyanabból a gyökérből táplálkozik. Minden totalitárius rendszer alapvetően istentagadó és emberellenes. Itt már rég nem a kereszténységről van szó.

– **Hanem miről?**

– Inkább kiről. Magáról az emberről. A balliberális ideológusok gyűlölik az embert. Nem fogadják el annak, aki, nem fogadják el, hogy az ember férfi és nő. Emberellenes büntett tagadni mindenfajta identitást, mivel több ezer éves emberi tapasztalatra épít. Az ókor nagy gondolkodói, a sztoikus filozófusok vagy Arisztotelész is az erényekről beszél. Tehát az ember magáról alkotott képét, több ezer éves, reflektáló tapasztalatát tagadják. Szembemennek a görög, latin, zsidó, keresztény szellemi, vallási, ideológiai, kulturális tapasztalattal.

– **Hova vezet mindez?**

– Hanyatláshoz, dekadenciához. A nyugati világban lehet ezeket a jeleket a leginkább tetten érni. Szerencsére a magyar társadalom morális állapota ennél jobb: bízom a magyarok józan eszében.

– **Ön szerint mik a dekadencia tünetei?**

– Például az egyházellenesség. A legnagyobb üldözést szenvedő vallási közösség a kereszténység. Dúl a gyűlölet. A világsajtót bejárta az a nagyon beszédes kép, amikor Németországban a buldózer lerombolja és a földdel teszi egyenlővé a hatalmas katedrális.

– **Továbbá?**

– A hazugság. Magyarországon mindenki azt mond, amit akar. Próbálná meg valaki leírni ezeket a gondolatokat, amiket most szavakba öntök, Németországban. Megnézhetné magát.

– **Ezt nem lehet vitatni. További tünet?**

– A demográfiai tél.

– **Mi az oka?**

– A jóléti társadalmak életellenessé váltak. Jól mutatják mindezt a család elleni támadások, amelyek valójában emberellenes támadások. A genderideológia és a hozzá tartozó kötelező tolerancia az.

– **Mi a gond a toleranciával?**

– Az, hogy kizárólag az általuk diktált ideológiával szemben megengedő. Ha a másik ember méltóságának elfogadásáról van szó, akkor nincs feltétel. De ha a tolerancia a gonoszság elfogadása, ki kell jelentsem, hogy ilyen értelemben nem vagyok toleráns.

– **Azután?**

– A gyűlölet. Gyűlölnek mindent és mindenkit. Tisztázzuk, hogy mit is jelent valakit földönfutóvá tenni. Anyagilag és erkölcsileg ellehetetleníteni. Mi ez, ha nem gyűlölet? Gyűlölnek a nemzeteket is. Az Európai Egyesült Államok eszménye szembemegy mindazzal, ami Európa. Miközben az Európai Parlamentben Európa érdekeiről szónokolnak, az öreg kontinentet tönkreteszik, mert Európát is gyűlölnek.

– **Van még?**

– Ne feledkezzünk meg a történelemhamisításról se, aminek a lényegét az Internacionálé szövegében foglalták össze: „A múltat végképp eltörölni, rabszolgahad, indulj velünk!” Itt van már az új rabszolgahad a migránsok képében, akiket a homoszexuálisokhoz hasonlóan eszközként használnak fel birodalmi ambícióikhoz.

– **Mi a módszerük?**

– Az Isten- és emberellenes támadások kezdetben mindig észrevétlenek, de végül abszurdításba fordulnak. Az a stratégiájuk, hogy szándékosan provokálnak, káoszt, anarchiát keltenek, törnek-zúznak, majd megjelennek a színen mint rendcsinálók, de már nem az emberhez méltó társadalmi rendet építik, hanem a diktatúrát. Ez épül most is, ez az új világrend. Ám az ilyen birodalmak kivétel nélkül összeomlottak. Erről szól Szent Pál apostol Rómaiakhoz írt levele első fejezetének 21–28. verse: „Ezért Isten szívük hajlama szerint kiszolgáltatta őket a tisztátalanságnak, hadd becstelenítsék meg saját testüket. Isten igazságát fölcserélték a hamissággal és inkább a teremtménynek hódolnak és szolgálnak, mint a Teremtőnek...” „Asszonyaik ugyanis a természetes szokást természetellenessé váltották fel. Ugyanígy a férfiak is, abbahagyva az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, férfi férfival üzött ocsmányságot. De el is vették megtévelyedésük megszolgált bérét.”

– **Mire gondol?**

– Hiszen tudjuk, mi lett a vége: Róma pusztulása, a Római Birodalom bukása. De fontos leszögezni: ez nem a kereszténység csődjé.

– **Hanem?**

– A hitét és identitását megtagadó, a természet törvényeit semmibe vevő, megtévesztett tömegek bukása. A gögös, önhitt jóléti társadalomnak rá kell döbennie a sebezhetőségére. A koronavírus-járvány is erre figyelmeztet. Mi, keresztények azonban a remény letéteményesei vagyunk. Bízunk abban, hogy nem csak a statisztika, a szociológia adatai, a látható, kutatható, mérhető folyamatok határozzák meg a jövőt. Mi nem hagyjuk ki a képből Isten gondviselő szeretetét, aki az emberért alkotta a világot, és hisszük, hogy beépít olyan védőmechanizmusokat, amelyek segítségével ellen tudunk állni ennek a pusztításnak.

(Demokrata, Hernádi Zsuzsa, 2020.09.05.)

„A Sátán gonoszága és cselvetései ellen légy oltalmunk!”

XIII. Leó pápa óta e szavakkal kérjük Szent Mihály arkangyalnak, a menyegyei sereg fejedelmének oltalmát. Kevesen tudják, hogy a Leó pápától származó invokációnak (segítségkérésnek) alapvetően két változatát kell megkülönböztetni: a par excellence Szent Mihály-imát, és a sátán elleni exorcizmust, amelynek szintén része egy hosszabb Szent Mihály-imádság. Az előbbi Leó-féle ima kezdete Sancte Michael Archangele, az utóbbi Princeps gloriosissime caelestis militiae. A továbbiakban mi most az elterjedtebb rövid formának az eredeti szövegét vizsgáljuk meg, keresve annak helyes fordítását. A két imádság keletkezés történetével egy másik alkalommal foglalkozunk.

Mindenek előtt tisztáznunk kell a Szent Mihályhoz forduló segítségkérés rövid formájának az eredeti szövegét, mert nyilván csak annak alapján található meg a helyes fordítás is. Eredjünk e nem könnyű kérdés nyomába. A rövidebb imádságot 1886-ban írta elő XIII. Leó pápa, mégpedig azon könyörgések után, amelyeket a Szent Rítuskongregáció 1884. január 6-i határozata (Acta Sanctae Sedis 16 [1883/84] 239–240) szerint minden ének nélküli mise (missa sine cantu) végén, térden állva kellett elmondani. Ezek a következők voltak: három Ave Maria, egy Salve Regina az Ora pro nobis verzikulussal, majd a Deus, refugium nostrum et virtus kezdetű imádság. Ezekhez járult tehát 1886-ban a rövidebb Szent Mihály-ima, amelyet 1904-től kezdve Szent X. Pius pápa engedélye alapján a Cor Iesu sacratissimum, miserere nobis verzikulus háromszori elmondása zárt le.

E hagyományos Leó-imáknak nevezett könyörgések mondását XIII. Leó az Egyházat, a pápaságot és a pápai államot ért támadások miatt rendelte el,

mintegy paraliturgikus gyakorlatként, a szentmisén kívül. Innen érthető, hogy a szövegük miért változhatott ilyen gyorsan és miért nem került be a hivatalos liturgikus könyvekbe (pl. a misszáléba). A Szent Mihály-imádságnak további problémája, hogy szövegét a Szentszék 1886-ban nem nyilvános úton, hanem valószínűleg csak a püspökökhöz intézett levélben tette közzé. Ennek tartalmát egy ír egyházi folyóiratból lehet megismerni (*The Irish ecclesiastical record, 3rd series 7 (1886) 1050*), ahol a szóban forgó imát az *invocatio*, vagyis „segítségül hívás” megjelölés vezeti be (ami teológiailag helyesebb is, hiszen imádkozni szigorú értelemben egyedül Istenhez lehet, az angyaloktól „csak” segítséget és közbenjárást kérhetünk).

Mivel ezt a Szent Mihály-invokációt a Leó-imák többi részével együtt XIII. Leó pápa háromszáz napi búcsúval látta el, a szöveg bekerült a búcsúk hivatalos gyűjteményébe (*Raccolta*, majd *Enchiridion indulgentiarum*), amelynek 1952-es kiadása a 326. oldalon, a 447. pontban a következő formában hozza:

Sancte Michaël Archangele, defende nos in praelio, contra nequitiam et insidias diaboli esto praesidium: Imperet illi Deus, supplices deprecamur, tuque, Princeps militiae caelestis, satanam aliosque spiritus malignos, qui ad perditionem animarum pervagantur in mundo, divina virtute in infernum detrude. Amen.

A továbbiakban ezt a szöveget tekintjük mérvadónak. S most lássuk a magyar fordítás kérdését. Mivel a szöveget hivatalosan latinul kellett elmondani, egységes magyar fordítás hosszú ideig nem készült, ilyet nem hagytak jóvá. Egyes változatokat azonban találunk különböző imakönyvekben. A latin eredetivel összevetve azonban szembevető minőségi különbségeket találunk az egyes fordítások között. A szabadabb fordítások sok tekintetben sajnos megváltoztatják a XIII. Leó pápa által megfogalmazott könyörgés eredeti értelmét, ami végső soron csorbítja az invocáció erejét.

Talán a legszembevetőbb és legsúlyosabb eltérés a szöveget hüen követő és az eredetitől elszakadó fordítások között abban áll, hogy a *nequitiam et insidias* szavakat a „gonosz kísértései” jelzős szerkezettel helyettesítik, lényegbevágóan megváltoztatva ezzel a könyörgés eredeti értelmét. A *nequitiam et insidias* egyértelműen két főnév, melyek közül egyik sem jelenti a kísértést (*temptatio*) és semmi esetre sem azonosítható egy melléknévből és egy többes számú főnévből álló szerkezetként. A Szentatya egészen pontosan azt kéri Szent Mihály arkangyaltól, hogy a Sátánnak a gonoszsága és cselvetései ellen legyen a mi oltalmunk. Angyali segítségre tehát szükségünk van már a kísértést megelőzően is. Ezért azt kell kérnünk a mennyei sereg fejedelmétől, hogy még mielőtt a Sátán lecsapna reánk, már annak a szándékától is védelmezzon minket, ami gonoszság, és vigyázzon reánk már akkor, amikor a Hazugság

Atyja kelepcét vetni készül a mi vesztünkre. Egészen mást jelent, ha ehelyett „gonosz kísértésről” beszélünk. Ez a behelyettesítés, mint látható, egyáltalán nem egyezik az eredeti latinnal, de annak tartalmával sem, és rontja az ima hatékonyságát. Ez az eredeti szövegtől elszakadt, valójában új szókapcsolat már csak a megvalósított támadással, a kísértéssel szemben kér oltalmat. E megoldásban a „gonosz” pusztán szentimentális jelzővé változik, hiszen mi-féle lehetne még a Sátán kísértése? Mindebből jól látható, hogy a Pápától tanult könyörgésben a *nequitiam et insidias* helyes olvasatával tehát „a Sátán gonoszsága és cselvetései ellen” kell kérnünk Szent Mihály közbenjárását. Mennyire fontos odafigyelnünk a szavak értelmére, és különösen a liturgikus szövegek helyes fordítására!

A Szent Mihályhoz szóló invocációnak több elterjedt magyar fordítása is van. Az egyik Sík Sándor és Schütz Antal szerkesztésében megjelent imakönyvben található. (*Imádságoskönyv egyszersmind kalauz a lelki életre a tanulóiifjúság számára*, 11. kiadás, Szent István Társulat: Budapest, év nélkül [az imprimatur 1937. június 18.], 179–181. oldal):

„Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket harcainkban; **a sátán gonoszsága és incselkedése ellen légy oltalmunk**. Parancsoljon neki Isten, esedezve kérünk; és te, égi seregek fejedelme, a sátánt és más gonosz szellemeket, kik a lelkek veszedelmére törnek a világon, Isten erejével taszítsd a kárhozatra. Amen.”

Láthatjuk, hogy a *nequitiam et insidias* két szóval van fordítva. S íme egy másik fordítás a Kelemen Krizosztom bencés főpát szerkesztette imakönyvből. (*Opus Dei. Az Úr szolgálatának iskolája a magyar ifjúság részére*, Panonhalma 1942, 76–77. oldal):

„Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; **a sátán gonosz kísértései ellen** légy oltalmunk! Esedezve kérjük: «Parancsoljon neki az Isten!» Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, kik a lelkek vesztére körüljárnak a világon, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Amen.”

Itt jelenik tehát meg a *nequitiam et insidias* helytelen fordítása. Végül tekintsünk meg egy harmadik forrást is. Az *Éneklő Egyház* az 1158. oldalon közli az invocációt, a következő szöveggel:

„Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket harcainkban, **a Sátán gonoszsága és cselvetése ellen** légy oltalmunk. Parancsoljon neki az Isten, esedezve kérjük, te pedig, az égi seregek Vezére, a Sátánt és a többi gonosz szellemet, kik a lelkek vesztére körüljárnak a világon, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére. Amen.”

A latin eredetivel összevetve megállapíthatjuk, hogy a Sík–Schütz-féle pontos, de túl szolgálaián ragaszkodik a latin eredetihez, és egyes helyeken (pl.

„incselkedés”) elavult nyelvezetű. A bencés fordítás viszont, bár kétségtelenül tetszetős, túlságosan elnagyoltta és pontatlanná válik. Az Éneklő Egyházban közölt fordítás pedig egyesíteni látszik a két korábbi fordítás jellegzetességeit, figyelemre méltóan megőrizve a *nequitiam et insidias* helyes fordítását, immár a „cselvetés” megfelelőbb kifejezését használva.

Észrevehető, hogy a latin szöveghez képest az egyes fordítások más és más központozást használnak. A latinban, főleg a liturgikus nyelvhasználatban, a kettőspont nem az idézés bevezetését szolgálja vagy ellentétet fejez ki, hanem a pontosvesszőhöz hasonlóan tagoló funkciója van. A magyar fordításban a kettőspontot többnyire pontosvesszővel érdemes helyettesíteni, ezért ezt a megoldást találjuk az eredeti szöveget hűen követő fordításokban.

Látjuk tehát a sokféle megoldási lehetőséget, ami a Szent Mihály-invokáció fordításának az esetében megmutatkozik. Felmerül a kérdés, hogy a melyik szövegváltozatot tanácsos választanunk: azt, amelyik tetszetősebb kivitelű, vagy azt, amelyik hűen követi az eredeti latin szöveget. A választ megtaláljuk Erdő Péter bíborosnak a Vatikáni Rádióban adott egyik nyilatkozatában:

„Ami a liturgikus fordításokat illeti, a Szentszék évekkal ezelőtt kifejezett instrukciókkal tiltotta a magyarázó fordításokat. A szentírási részeket és a liturgikus szövegeket az eredeti szöveg pontos értelmében kell lefordítani. Ezt lehet utána magyarázni. (...) Fordítani azt kell, ami oda van írva. Ezért létezik a római rítusban az editio typica, vagyis a liturgikus könyvek hivatalos latin kiadása, amelyhez minden fordításnak igazodnia kell. Ennek az irányelveit a Liturgiam Authenticam instrukció néhány évvel ezelőtt egész pontosan leszögezte.” (Forrás: Magyar Kurír, 2008. október 13., http://www.magyarokurir.hu/?m_id=1&m_op=view&id=24114.)

A 2001-es *Liturgiam authenticam* instrukció világos útmutatásait figyelembe véve (amelyet egyébként szintén ő fordított magyarra) a Szent Mihály-invokáció javasolt fordítása ez lehetne:

„*Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; a sátán gonoszsága és cselvetései ellen légy oltalmunk. Parancsoljon neki Isten, esedezve kérünk; te pedig, mennyei sereg fejedelme, a sátánt és a többi gonosz szellemet, (a)kik a lelkek elveszejtésére körüljárnak a világban, isteni erővel taszítsd le a pokolba. Amen.*”

Ez a fordítás tehát megőrzi az „arkangyal” kifejezést. „Küzdelmet” emleget, ami emelkedettebb, mint a „harc”, és mást jelent, mint a „csata”. Megőrzi a *nequitiam et insidias* helyes fordítását. A latinban az *insidiae* ún. plurale tantum, csak többes száma van. Ennek megfelelően jelenthet több cselet, cselvetést is. A gonoszság elvont fogalom, amelynek nincs pluralisa, a cselvetés viszont gyakorlati aktus, amelyből az ördög soha nem éri be egyetlen eggyel.

A gonoszsághoz logikailag így a „cselvetések sora” illik, nem pedig egyetlen. A javasolt fordítás a *-que*-t megtartja a „pedig” eredeti jelentésében. „Mennyei sereget” mond, amely emelkedettebb, mint az „égi”, és megőrzi a *militiae* egyes számát (magyarul ugyan „seregek Urát” mondunk a Sanctusban, de ott az eredeti *Sabaoth / exercituum* is többes számban áll). Az „akik” és „kik” közül ez utóbbi archaikusabb, ez a különbség azonban nem lényegbevágó. A „elveszejtésére” kifejezés használata viszont nem tűnik fölösleges régieskedésnek, ha meggondoljuk, hogy a „vesztére” már csak annyit jelent, hogy „kárára” A „körüljárnak” szintén pontos fordítás, ráadásul utal a kompletóriumban minden este mondott rövid olvasmányra (1 Pt 5, 8): *diabolus... circuit quaerens, quem devoret* „az ördög... körbejár, keresve, hogy kit faljon fel”. „Isteni erővel”: ez felel meg pontosan a szövegnek, hiszen az eredeti nem azt mondja, hogy *Dei virtute*. A „taszítsd le” kifejezés szintén megfelelőbbnek látszik, mint a „vissza”, mivel nem *retrude* áll az eredetiben, hanem *detrude*. Végül pedig a fordítás a „pokol” kifejezést hozza az *infernumra*, nem pedig „a kárhozat helyeként” való körülírás.

Szent Mihály arkangyal segítségét sokféleképpen lehet szépen és kifejező módon kérni. Ha XIII. Leó pápa invokációját mondjuk, akkor, mint szemléltettük is, többféle, az egyházi hatóságok által engedélyezett fordítás áll rendelkezésünkre (az eredeti, latin nyelvű Leó-imákat a kismise végén VI. Pál pápa törölte el 1965-ben). A fordítások közül nyugodt szívvel használhatjuk bármelyiket. Törekedjünk azonban megtalálni a lehető legpontosabb fordítást, hiszen mint láttuk, igen különböző minőségű változatok vannak. Mindenek előtt legyünk figyelmesek a könyörgésnek a szándékára vonatkozó szöveghűsége. A Sátán „gonosz kísértései” ellen való védelem helyett, Leó pápát követve, kérjük inkább mi is a kísértést megelőző gonoszság és cselvetések elleni oltalmat. Ha az egyházközségünk esetleg gyengébb fordításban mondja ezt az imát, akkor felhívhatjuk a plébános atya figyelmét arra, hogy lehet találni pontosabb változatot is. Ha pedig nem áll a rendelkezésünkre egyháziilag jóváhagyott, valóban pontos fordítás, bizalommal forduljunk saját főpásztorunkhoz, hogy biztosítson számunkra hiteles szöveget. Amikor pedig közösségben imádkozzuk Leó pápa imáját, minden esetben legyünk nagyon türelmesek és elfogadók, hiszen az átalakított változatokat is sokan imádkozzák tiszta szívvel, és kétségtelenül úgy tűnik, hogy minden tekintetben megfelelő, egyháziilag hitelesített magyar fordítás jelenleg sajnos nem elérhető.

Mindig figyelniünk kell a szavak értelmére, különösen az imádságokban. Az élő nyelvek esetén vissza-visszatérően jelentkező fordítási és értelmezési nehézségek láttán csak növekedhet bennünk a buzgóság az Egyház anyanyelvén, a latinul való szíves imádkozásra. Az eredeti latin nyelven végzett imádságunk

egészen biztosan azt tartalmazza, ami teljesen egyezik az Egyház szándékával. Ha nem kizárólagosan használjuk az Egyház által hivatalosan használt imádságok magyar fordításait, hanem továbbra is ismerjük és mondjuk a latint, akkor a különböző népnyelvi változatok és értelmezések is jobban megőrizhetik eredeti szerepüket a liturgikus és ájtatos életünkben.

Fülep Dániel és Rihmer Zoltán

(Forrás: Publikálva 2010. május 8-án. <http://capitulumlaiorum.blogspot.com/2010/05/invokacio-szent-mihalyhoz.html>)

Invokáció Szent Mihály arkangyalhoz

XIII. Leó pápa életének van egy kevésbé vagy éppen alig ismert eseménye, amely legtöbbször még a pápa életrajzaiból is kimarad, holott a leghitelesebb források állhatnak a történetírók rendelkezésére. Ez a különleges történet a Szent Mihály arkangyalhoz szóló segítségkérés megszületése.

Török József egyháztörténész professzor atya a következőképpen ír az ima történetéről: XIII. Leó 1884. október 13-án a Vatikán egyik kápolnájában szentmisét mutatott be, amelyen közvetlen munkatársai is részt vettek. Már távozni készült, amikor hirtelen megállt az oltár lépcsője előtt. Nagyjából tíz percig úgy látták a szemtanúk, mintha a pápa önkívületbe esett volna, kővé dermedten, teljesen mozdulatlanul maradt, arcának színe hamuszürkévé változott. Miután XIII. Leó fölocsúdott ebből a sajátságos állapotból, környezete rémülten kérdező tekintetere ügyet sem vetve, a szólni nem merő jelenlevőknek semmit nem mondott, hanem gyors léptekkel dolgozószobájába sietett. Ott íróasztalhoz ülve, késlekedés nélkül megfogalmazta azt a híres, Szent Mihály arkangyalhoz intézett imádságot, amelyet 1970-ig minden szentmise végén, minden pap térden állva elimádkozott, a hívek pedig buzgón bekapcsolódtak a könyörgésbe.

Amikor a pápát bizalmasai a történetéről kérdezték, mi volt dermedtségének oka, mitől rémült meg, az egyébként közlékeny pápa nagyon szűkszavúnak bizonyult, mintha még környezetét sem akarta volna nyugtalanítani az általa tapasztaltakkal. Annyit azonban elárult – és ezt a pápa titkára, Rinaldo Angeli azonnal írásban rögzítette –, hogy látomása volt: a pokol seregei az Örök Város, Róma körül gyülekeztek, hogy azt elpusztítsák. Két hang párbeszédét hallotta. Az egyik hang jóságos, szelíd volt, mint az Üdvözítőé, a másik pedig gonoszúsággal telített. A szóváltást a sátánian gonosz hang kezdte: „Képes vagyok Egyházadat elpusztítani!” A párbeszédet a pápa hallotta, ám a folytatást még munkatársaival sem közölte részletekbe menően, csak annyit

mondott, hogy a következő száz esztendő alatt a Sátán és a gonosz lelkek támadásai rendkívüli módon fölerősödnek. A titkárainak meg kellett elégedniük a pápa óhajának továbbadásával a Rítus-kongregáción keresztül. A pápa ezen kívül írt egy új exorcizmust (ördögűző imádságot) is, amely a Római Rituáléba bekerült; és a Péter-utód azt kérte a világegyház püspökeitől és papjaitól, hogy ezt gyakran imádkozzák. Környezetének tanúsága szerint ebben ő maga járt elől jó példával.

A Leó pápától származó invokációnak (segítségkérésnek) alapvetően tehát két változatát kell megkülönböztetni: a *par excellence* Szent Mihály-imát, és egy sátán elleni exorcizmust, amelynek szintén része egy hosszabb Szent Mihály-imádság. Az előbbi Leó-féle ima kezdete *Sancte Michael Archángele*, az utóbbi *Princeps gloriosissime caelestis militiae*.

A rövidebb imádságot 1886-ban írta elő XIII. Leó pápa, mégpedig azon könyörgések után, amelyeket a Szent Rítuskongregáció 1884. január 6-i határozata (*Acta Sanctae Sedis* 16 [1883/84] 239–240) szerint minden ének nélküli mise (*missa sine cantu*) végén, térden állva kellett elmondani. Ezek a következők voltak: három *Ave María*, egy *Salve Regina* az *Ora pro nobis* verzikulussal, majd a *Deus refugium nostrum et virtus* kezdetű imádság. Ezekhez járult tehát 1886-ban a rövidebb Szent Mihály-ima, amelyet 1904-től kezdve X. Pius pápa engedélye alapján a *Cor Iesu sacratissimum miserere nobis* verzikulus hármassal elmondása zárt le.

Az invokációban szereplő *nequitiam et insidias* szavakkal a Szentatya egészen pontosan azt kéri Szent Mihály arkangyaltól, hogy *a sátánnak a gonoszúsága és cselvetései ellen* legyen a mi oltalmunk. Angyali segítségre tehát szükségünk van már a kísértést megelőzően is. Ezért azt kell kérnünk a mennyi sereg fejedelmétől, hogy még mielőtt a sátán lecsapna reánk, még mielőtt kísértésbe esnénk, már annak a szándékától is védelmezzen minket, ami gonoszúság, és vigyázzon reánk már akkor, amikor a Hazugság Atyja kelepccét vetni készül a mi vesztünkre.

E hagyományosan Leó-imáknak nevezett könyörgések mondását XIII. Leó az Egyházat, a pápaságot és a pápai államot ért támadások miatt rendelte el, mintegy paraliturgikus gyakorlatként, a szentmisén kívül. Innen érthető, hogy a szövegük miért változhatott ilyen gyorsan és miért nem került be a hivatalos liturgikus könyvekbe (elsősorban a misszáléba). A Szent Mihály-imádságnak további problémája, hogy szövegét a Szentszék 1886-ban nem nyilvános úton, hanem valószínűleg csak a püspökökhöz intézett levélben tette közzé. Ennek tartalmát egy ír egyházi folyóiratból lehet megismerni (*The Irish ecclesiastical record*, 3rd series 7 [1886] 1050), ahol a szóban forgó imát az *invocatio*, vagyis „segítségül hívás” megjelölés vezeti be. Ez teológiailag helyesebb is, hiszen

imádkozni szigorú értelemben egyedül Istenhez lehet, az angyaloktól „csak” segítséget és közbenjárást kérhetünk.

Mivel ezt a Szent Mihály-invokációt a Leó-imák többi részével együtt XIII. Leó pápa *háromszáz napi búcsúval* látta el, a szöveg bekerült a búcsúk hivatalos gyűjteményébe (*Raccolta*, majd *Enchiridion indulgentiarum*), amelynek 1952-es kiadása a 326. oldalon, a 447. pontban hozza a mérvadónak tekinthető latin szöveget. Az invokáció magyar nyelvű változatát az *Éneklő Egyház* az 1158. oldaláról vesszük. (F.D.)

Sancte Michaël Archáangele,
defēnde nos in prāelio,
contra nequitiā et insīdias diaboli
esto praesidium:
Imperet illi Deus,
sūpplices deprecāmur;
tuque, Princeps militiāe caelēstis,
sātānam aliōsque spīritus malignos,
qui ad perditionem animārum
pervagāntur in mundo,
divīna virtūt
in infērnū detrūde.
Amen.

Szent Mihály arkangyal,
védelmezz minket harcainkban,
a Sátán gonoszsága és cselvetése ellen
légy oltalmunk.
Parancsoljon neki az Isten,
esedezve kérjük,
te pedig, az égi seregek Vezére,
a Sátánt és a többi gonosz szellemet,
kik a lelkek vesztére
körüljárnak a világon,
Isten erejével taszítsd vissza
a kárhozat helyére.
Amen.

Nem lesz többé éjszaka

A mai végső időkben különösen érdekes találkozni az egyházi év végén rendszeresen elhangzó szentírási idézetekkel. Egyházi évünk utolsó vasárnapja és az azt követő hét Krisztus Királyságáról szól, azt járjuk körül. Mivel királysága igazi fényében és teljességében a mennyországban teljesül ki, ezért itt előkerülnek a paradicsomi jelenetek, melyekből az emberiség Ádám és Éva vétke miatt ki lett rekesztve.

„És megmutatta nekem az élet folyóját, kristályhoz hasonlóan ragyogott, Isten és a Bárány trónjából fakadt. Az utca közepén és a folyam két partján az élet fái álltak. Tizenkétszer hoznak gyümölcsöt, vagyis minden hónapban teremnek, a fa levelei meg a népek gyógyulására szolgálnak. Átok többé nem lesz benne. Az Isten és a Bárány trónja áll majd ott, és szolgálói hódolnak neki. Látni fogják arcát, és a homlokukon lesz a neve. Nem lesz többé éjszaka, és

nem szorulnak rá a lámpa világítására, sem a nap fényére. Az Úr, az Isten ragyogja be őket, és uralkodni fognak örökkön-örökké.” (Jel 22,1-5)

Gyönyörű jelenetek: az élet folyója táplál minden fontosat; a gyümölcsök állandóan teremnek; a fák levelei gyógyítanak; nem lesz többé éjszaka; az Isten fénye ragyog be mindent, Aki örökké uralkodik.

Ez a szentlecke hangzik el Krisztus Király hetének végén, szombaton. A bárminemű isteni ítélet utáni csodálatos örök boldogságot vetíti elénk. A sátán ezer évre le lesz láncolva (Jel 20,1-3), megérkezik a Mennyei Jeruzsálem (Jel 21,1-2), csodálatos lesz ez az ezer év, mely után rövid időre ki lesz engedve a sátán (Jel 20,3), majd véglegesen a kénköves tóba dobva, a végső ítélet szerint.

Ugyanakkor az egyházi év kezdetén, advent első hetének keddjén az olvasmány először ugyan Karácsony ünnepköréről szól, de rögtön a paradicsomi dolgokkal folytatódik, melyeket az egyházi év utolsó napján hallottunk, csak itt egy kicsit máshogy megközelítve ugyanazt:

„Vessző kél majd Izáj törzökéből, hajtás sarjad gyökeréből. Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és az erősség lelke; a tudás és az Úr félelmének lelke, s az Úr félelmében telik öröme.

Nem aszerint ítél majd, amit a szem lát, s nem aszerint ítélkezik, amit a fül hall, hanem igazságot szolgáltat az alacsony sorúaknak, és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek. Szája vesszejével megveri az erőszakost, s ajka lehelével megöli a gonoszt. Az igazságosság lesz derekán az öv, s a hűség csípőjén a kötő. Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal, és a párduc együtt tanyázik a gödölyével. Együtt legelészik majd a borjú s az oroszlán, egy kisgyerek is elterelgetheti őket. Barátságban él a tehén a medvével, a kicsinyeik is együtt pihennek; és szalmát eszik az oroszlán, akárcsak az ökör. A csecsemő nyugodtan játszadozhat a viperafészeknél, s az áspiskigyó üregébe is bedughatja a kezét az anyatejtől elválasztott kisgyerek. Sehol nem ártanak, s nem pusztítanak az én szent hegyemen. Mert a föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert. Azon a napon az Izáj gyökeréből támadt sarj zászlóként áll majd a népek előtt. Keresni fogják a pogány nemzetek, és dicsőséges lesz a nyugóhelye.” (Iz 11,1-10)

Milyen csodálatos: együtt legelészik a farkas, a bárány, a borjú és az oroszlán; a vipera és az áspiskigyó nem tud ártani; az Úr ismerete betölti a földet; zászlóként áll a népek előtt az igaz Bárány.

Izaiás jóvendölése nagyon hasonlít az említett Jelenések könyvének részletéhez, csak másik oldalról világítja meg ugyanazt a boldog korszakot, azt a boldog korszakot, melyet Ádám és Éva vétke miatt elveszített az emberiség, de csodálatos reménnyel tölthet el minket, hogy karnyújtásnyira van visszatér-

rése – csak mindvégig ki kell tartani. Ez a kitartás nagyon nagy erőpróba lesz, de megéri, mert csodálatos jövőt rajzol elénk a Szentírás!

Mindez akkor fog bekövetkezni, amikor „eljön Jézus a felhőkön nagy hatalommal” (Lk 21,28).

„Új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld ugyanis elmúltak, és tenger sincs többé. Akkor láttam, hogy a szent város, az új Jeruzsálem alászállt az égből, az Istentől. Olyan volt, mint a völgyének fölkelesztett menyaszony.” (Jel 21,1-2)

Tehát a ma, általunk ismert föld, melyen valóban a sátán az úr, el fog múlni, az igazak ki lesznek menekítve ebből, és az új érkezésekor a kimenekítésből visszatérnek a csodálatos mennyei Jeruzsálemben történő minden elképzelésünket felülmúló örömteli életre. Imádkozunk, engeszteljünk, hogy minél többünknek része lehessen ebben, Isten végtelen kegyelméből. *Úgy legyen!*

Jánossy Gábor

Szent Rókus élete

Emléknappja: augusztus 16.

Montpellier, 1345 körül †Angera, 1376 körül

A halála után hatvan évvel keletkezett életrajza a következőket mondja el:

Montpellier nagy és híres város volt Franciaországban. A város ura egy nemes lovag, János, a király rokona volt. Nemes volt származása, de még inkább érényei miatt. Felesége, Libera szintén nemes és szép asszony volt. Imádságakkal és jó cselekedeteikkel mindketten Isten kedvében jártak, de gyermekük nem született. Ezért fogadalmat tettek, hogy ha Isten gyermekáldásban részesíti őket, gyermeküket Krisztus szolgálatára szentelik. Egy napon, amikor Libera imádságba merülten Krisztust és az ő Boldogságos Anyját erre kérlelte, angyali hangot hallott: „Libera, Isten meghallgatta imádságodat, kegyelmet nyersz az Úrtól.”

Libera fiút szült, akit a keresztségben Rókusnak neveztek. Mellkasának bal oldalán kereszt látszott, mely már ekkor Krisztus előtt kedvesnek mutatta. A szülők nagyon csodálkoztak a dolgon és áldották érte az Urat, s épp emiatt anyja nem bízta dajkára, ahogy akkoriban szokás volt, hanem ő maga szoptatta és dajkálta. Libera asszony hetenként kétszer böjtölt, ugyanakkor a kis Rókus is tartózkodott a tejtől, s csak egyszer szoptott. Feltűnő volt azonban, hogy ezeken a napokon a gyermek elevenebb és vidámabb volt, mint máskor.

Rókus öt éves korában már engedelmes és érényes gyermek volt, oldalán a kereszt megmaradt és vele együtt növekedett. Amikor iskolába kezdett járni, kitűnt tudásával; közben böjtölt, imádkozott és jótékonykodott. Amikor 12 éves lett, megkezdte vezeklési gyakorlatait.

Ebben az időben atyja halálos beteg lett. Közel érezve a halált, magához hívta a fiát és így beszélt hozzá: „Rókus, egyetlen örökösöm, látod, én hamarosan bevégzem életemet. Végrendeletben az örökséggel együtt négy dolgot bízok rád. Először: miként tanultad, szüntelenül Jézus Krisztusnak szolgálj. Másodszor: ne feledkezz meg a szegényekről, az özvegyekről és az árvákról. Harmadszor: rád bízom vagyonomat, hogy jó célra használd. Negyedszer: adj otthont a nyomorultaknak és a szegényeknek.”

Rókus mindezt készséggel megígérte, s ezután atyjának, Jánosnak, halhatatlan lelke elhagyta a halandó testet. Amikor Rókus tizenöt éves lett, édesanyját is eltemette, és hozzáfogott, hogy atyja végrendeletét maradéktalanul végrehajtsa. A szent helyek mellett fölkereste a szegények házait, s a nyomorultakat, elnyomottakat és betegeket a szükséges javakkal és jó szóval támogatta; az özvegyeket és árvákat vigasztalta, a szegény leányokat férjhez adta. Ily módon szétosztotta a szegények között atyja vagyonát.

Ezután elhatározta, hogy elhagyja hazáját és fölkeresi a kereszténység nagy zarándokhelyeit. Zarándokruhát öltött, s bűnbánó lélekkel útra kelt Róma felé. Amikor Piacenzába érkezett, látta, hogy igaz, amit útközben hallott: a városban súlyos járvány aratott. Az egyik kórház gondnokát, Vincét kérlelte, engedje meg, hogy ápolja a betegeket. Az eleinte tiltakozott, mert féltette az egészséges fiatalembert a betegségtől. Végül azonban engedélyt adott.

Rókus a betegek között szokása szerint előbb mindent és mindenkit megáldott Jézus Krisztus nevében, és utána látott munkához. Félelem nélkül gondozta a betegeket, akik szentként fogadták, mert tapasztalták, hogy gyógyulást hoz nekik. Amikor a kórházban elvégezte a napi munkáját, megkereste a betegeket a városban is. Megjelölte őket a szent a kereszt jelével, majd megemlékeztén Jézus Krisztus szenvedéséről érintésével meggyógyította őket.

Piacenzától búcsút véve Cesenába vitte útja. Itt szintén járvány tombolt, s mint előbb, rövid idő alatt ezt a várost is megszabadította a bajtól. Rómába érve látnia kellett, hogy a járvány elborította az egész várost. Élt abban az időben Rómában egy bíboros, aki szintén megbetegedett. Amikor Rókus a házába lépett, csodálatos vigasztalás és remény költözött a bíboros lelkébe, mert azonnal megérezte, hogy Rókus Isten nagyon kedves embere. Ezért segítségét kérte, s íme, Rókus az ujjával keresztet rajzolt a homlokára. A kereszt látható lett és maradt a bíboros homlokán, és a beteg meggyógyult. Amikor azonban arra kérte Rókust, hogy vegye le homlokáról a kereszt jelét, mert nem akar lát-

ványosságul szolgálni, Rókus buzdította, hogy az Úr szenvedésére emlékezve viselje csak teljes tisztelettel a keresztet a homlokán, hiszen az szabadította meg a pestistől.

A bíboros elvitte Rókust a pápához, aki Rókus homlokán mennyei fényeséget látott ragyogni. Rókus teljes búcsút nyert a pápától. Amikor azonban a bíboros hazája és családja felől érdeklődött, mivel Rókus semmi mulandó dicsőséget nem keresett, eltitkolta származását. A pápa megáldotta, hazatérték és Rókus három évig a bíborosnál lakott. Gondozta a szegényeket és a járványtól sújtottakat.

Három év múlva a bíboros, aki már nagyon öreg volt, meghalt. Rókus ekkor elhagyta Rómát és Riminibe ment, majd Novarába, s mindkét várost, mint a korábbiakat, megszabadította a pestistől. Novarából Piacenza felé vette útját, mert hallotta, hogy ott a járvány erősebben dühöng, mint másutt. Mindig arra törekedett ugyanis, hogy Jézus Krisztus nevében és szenvedésének erejéből segítséget nyújtson a járvány ellen. Mindenütt először a szegények házait és kórházait kereste meg, hiszen ott nagyobb szükség volt a segítségre.

Amikor már hosszú időt töltött a piacenzai kórházban, s szinte minden beteget meggyógyított, az egyik éjszaka álmában angyali szót hallott: „Rókus, Krisztus híve, kelj föl, mert a pestis most benned van, keress gyógyulást!” Ő azonnal érezte testében a betegség mérgezett nyilát és hálát adott Istennek. Olyan fájdalom fogta el, hogy jajgatására a körülötte alvók mind fölébredtek. Ezért elhagyta a hálótermet és a küszöbön várta a hajnalt. Reggel a polgárok az ajtó előtt találták. Szemrehányást tettek a kórház igazgatójának, aki mentegőzött, hogy nem ő tette ki Rókust. Amikor azonban a polgárok fölismerték, hogy Rókus beteg, kiűzték a városból, nehogy megkapják tőle a bajt.

A pestis okozta fájdalmak ellenére mindent türelemmel viselt és mindenért áldotta Istent. Egy közeli völgy erdejébe húzódott vissza, ahol itt egy kicsi kunyhót csinált magának. Majd megemlékezve Jézus nevéről, így imádkozott: „Hálát adok neked, üdvözítő Jézus, hogy most, amikor a betegség kínoz, ezen az elhagyatott helyen kegyelmeddel felüldítesz engem!” Alig fejezte be imádságát, egy kis felhő szállt le az égből, s a kunyhója mellett a földre ereszkedve forrást fakasztott, mely oltani kezdte Rókus szomját. A forrás mind a mai napig megvan.

Volt a közelben egy falu. Ott élt egy Gotthárd nevű istenfélő ember, kinek nagy birtoka és nagy családja volt. Vadászkutyái közül az egyiket különösen kedvelte, s ennek megengedte, hogy az asztalról egyen kenyeret. Amikor Rókus éhezett, ez a kutya vitt neki kenyeret. Egyik nap, amikor különlegesen finom kenyér került az asztalra, s a kutya szokása szerint elindult vele, Gotthárd a kutya után indult és rátalált Rókusra. Amikor látta, hogy a kutya neki adja a

kenyeret, szent félelemmel köszöntötte és leült melléje. Rókus azonban figyelmeztette: „Barátom, menj el innen, mert betegségem nagyon veszedelmes.”

Gotthárd hazatérve így gondolkodott magában: Ez a szegény ember, akit ott hagytam az erdőben, biztosan Isten embere, mert a kutya, az értelmetlen állat kenyeret vitt neki. Mennyivel inkább kell ugyanezt tennem nekem, aki értelmes ember és keresztény vagyok! Ezen gondolatokkal visszatért hozzá, és azt mondta: „Segíteni akarok neked, szent zarándok, s többé nem akarlak magadra hagyni.”

Rókus hálát adott Istennek és kezdte Gotthárdot Krisztus törvényére oktatni. Egy ilyen együttlét alkalmával, mivel a kutya már nem hozott kenyeret, Gotthárd kezdett élelemlről gondolkodni, s mivel egyre éhesebb lett, segítséget kért a szenttől. Ő az Úr szava szerint („Arcod veritékével eszed a kenyeret”) buzdította: térjen vissza a faluba, mondjon le mindenéről, kövesse Jézus Krisztus útját és az Ő nevében kolduljon. Gotthárd azonban -- mert közismert és gazdag ember volt -- azt mondta, hogy ő ezt szégyenli. Később azonban, miután Rókustól sok tanítást hallott, bement Piacenzába, ahol szintén sokan ismerték és koldulni kezdett. Bezörgetett egyik ismerőse ajtaján és alamizsnát kért. Az keményen megszidta, amiért nevetségessé teszi magát azzal, hogy okos és gazdag léte re koldul, s haragosan elűzte. Gotthárd másokhoz fordult alamizsnáért, de sokan megtagadták tőle az alamizsnát. Mindezeket még aznap megtámadta a ragályos kór. Amikor visszatért az erdőbe, elbeszélte Rókusnak a történetet, Rókus pedig megmondta, hogy a barátja hamarosan meg fog halni. Így is történt.

Jóllehet Rókust még mindig gyötörte a betegség, az erdőben hagyva Gotthárdot a járvány sújtotta városba ment. Jézus nevében megáldotta, megérintette és meggyógyította a betegeket, majd -- még mindig betegen és sántán -- visszatért az erdőbe. Akik hallottak róla, sokan fölkeresték, s Rókus szükségleteik szerint csodákat tett velük.

Kis idő múltán Gotthárd bement a városba, s Rókust egyedül hagyta az erdőben. Rókus imádkozni kezdett, hogy Isten szabadítsa meg a betegségtől, s ekkor álomba merült. A visszatérő Gotthárd a kunyhó közelébe érve angyali hangot hallott: „Rókus, Isten barátja, az Úr meghallgatta imádságodat, íme, meggyógyultál betegségedből. Az Úr parancsa, hogy indulj haza.” Gotthárd elámult a hang hallatára, már csak azért is, mert addig nem tudta Rókusnak a nevét.

Amikor Rókus gyógyultan ébredt az álomból, elmondta neki, amit hallott. Rókus nagyon megkérte, hogy el ne árulja a nevét, mert nem akar földi dicsőséget. Néhány nap múlva elbúcsúzott Gotthárdtól és társaitól, és zarándokként hazafelé indult. Amikor Lombardiában Angera közelében járt, a vidék urának

katonái épp háborúskodtak és elfogták Rókust. Mint kémeket vitték uruk elé, az pedig anélkül, hogy kivizsgálta volna a dolgot, börtönbe vetette. Rókus Jézus nevét segítségül hívva türelemmel vállalta a börtönt, s éjjel és nappal Istennek ajánlotta magát. A börtön otthona lett, mert vezeklésként és remeteségként fogadta.

Így telt el öt év. Akkor -- mivel Isten akarata az volt, hogy a szent férfiú lelke a szentek körébe kerüljön -- az az ember, aki élelmet szokott vinni Rókusnak a börtönbe, látta, hogy a börtönből csodálatos fény sugárzik. Rókus térden állva imádkozott és mindent az Úr kezébe ajánlott. A dolognak híre ment, s a városból sokan a börtönhöz siettek, s mind látták a csodát. Dicsérték Istent és kárhoztatták a börtön urát kegyetlenségéért.

Amikor Rókus fölismerte, hogy Isten akaratóból be fogja végezni ezt a halandó életet, szólította a börtönőrt és kérte, Isten és a Boldogságos Szűz nevében engedje meg, hogy pap jöjjön és meggyóntassa őt. Miután meggyónt, azt kérte, hogy három napra hagyják magára, hogy igazán fölkészülhessen halálára. Tudta ugyanis, hogy a város polgárai mennyire ki akarják szabadítani a börtönből. A gyóntató ezt elmondta urának, aki gondoskodott három zavartalan napról. A harmadik nap végén az Úr angyala ezzel az üzenettel jött: „Rókus, az Úr a lelkedért küldött engem. Mondd meg, mi az utolsó kívánságod?” Rókus akkor áhítatos imádságban arra kérte a mindenható Istent, hogy azok a keresztények, akik Jézus nevében áhítattal megemlékeznek róla, szabaduljanak meg a járványos betegségtől. Amikor imádságát befejezte, ki-lehelte lelkét.

A harmadik nap elmúltával a város ura elküldte embereit, hogy kiszabadítsa Rókust a börtönből. Ám azok már holtan találták. Az egész börtön csodálatos fényben sugárzott, amiből megérthették, hogy Isten barátja volt az, aki ott meghalt.

Rókus fejénél és lábánál egy-egy nagy gyertya égett. A feje alatt egy táblát találtak, melyen arany betűkkel írva állt: Isten meghallgatta, amit a betegek számára kért. Az írásból megtudták Rókus nevét és nemes származását. Amikor a város urának anyja meghallotta a hírt, fölismerte, hogy az unokája volt, s amikor a temetésre előkészítették, a keblén látható keresztről ráismert a rokonság is. Fájdalommal és bűnbánattal telve temették el.

Ennyit tudhatunk meg Rókusról életrajza alapján. Tisztelete 1420 körül Montpellier-ben kezdődött, s nagyon hamar egész Észak-Itáliában, főleg Piacenza környékén elterjedt. 1477-től sorra alapították a Szent Rókus társulatokat betegápolásra, főleg járványok idején. A 15. század végétől a tizennégyes segítő szent között járványok ellen hívták segítségül. A 16-18. században az egyik leginkább tisztelt szent volt Európában.

Magyarországon sok helyen fogadott ünnepként ülték meg napját, mert tapasztalták segítségét. Szent Rókus oltalma alatt áll az 1796-ban épített pesti járványkórház is.

Imádság:

Istenünk, te Szent Rókus kérését meghallgatva számtalan embert megszabadítottál a pestis járvány halálos betegségéből.

Megengedted, hogy Szent Rókus halála előtt utolsó kívánságával élhessen. Arra kért téged, mindenható Atyánkat, hogy akik Jézus nevében áhítattal megemlékezünk Szent Rókusról, azok megszabadulhassanak járványos betegségtől.

Ezért most nagy bizalommal kérünk Istenünk, add kegyelmedet, hogy ezen járvány idején mi, akik áhítattal fordulunk hozzád – a járványok védőszentje, Szent Rókus közbenjárását kérve – megszabaduljunk a járvány halálos veszedelmétől, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Jánossy Gábor

Sükösd

Bemutkozás a Sükösi Szeretközösség honapján.

Ezen a honlapon a Sükösi Jézus-jelenésekkel, azok helyszíneivel, Jézus Krisztus Urunk kéréseivel, tanításaival, a sükösi Golgotákkal, valamint a sükösi engesztelő mozgalommal ismerkedhetsz meg.

Mint minden hiteles magánkinyilatkoztatás, így Jézus Krisztus Urunk sükösi működése is a Szentháromság szeretet-megnyilvánulása, kegyelmi ajándéka az Egyház megsegítése, építése céljából.

A sükösi Jézus-jelenések 1993. április 25-én kezdődtek. Ekkor Takács Zoltánné Rogács Mária, a 37 éves, két gyermekes sükösi családanya Jézus Krisztus Urunk kiválasztottja lett. Ezen a napon került Mária első alkalommal kiválasztotti kegyelmi állapotba. Mária ebben az állapotában hangot hallott. Ettől kezdve a vissza-visszatérő hang egy hónapon át a szeretet és a béke szükségességéről, valamint a Földön élő emberiség között túlszaporodott haragról, gyűlöletről, békétlenségről, irigységről beszélt neki, és arra kérte, hogy amit Tőle hall, azt adja tovább testvéreinek. Ebben az egy hónapban „Mária, kiválasztott szolgáló” körül kialakult egy közösség magja. Egy hónap múlva megjelent Mária előtt a hang „tulajdonosa”, és Jézus Krisztus Uraként mutatkozott be.

Ettől kezdve Jézus Krisztus Urunk nagyon sűrűn, akár heti több alkalommal is megjelent Takács Zoltánné Rogács Máriának, aki megkapta Tőle a nyelveken szólásnak, a nyelvek megértésének és a gyógyító karizmának az ajándékát is. A Szentlélek ajándékai sokakat meggyőztek arról, hogy Sükösdön a Takács család portáján valóságos Jézus-jelenések történnek. Viszonylag gyorsan kialakult egy rendszeresen összegyűlő közösség, melyet Jézus Krisztus Urunk *Szeretközösségnek* nevezett el.

Jézus Krisztus Urunk az első naptól kezdve tanításokat adott. Ezek a tanítások az Ő evangéliumi tanításainak „felújításai”, a mai korszak emberének szóló újramagyarázásai, melyekkel példát ad a II. János Pál pápa által meghirdetett újraevangelizáláshoz. Az első években az Úr Jézus tanításokat adott az örömről, a boldogságról, a békéről, a gyermeknevelésről, a pénzhajhászásról, a küldetés nehézségeiről és a kereszthordozásról, az adakozásról és a rágalmazásról; a léleknek a test halála utáni útjáról; a szentgyónásról, a méltó szentáldozásról; a közbenjárásról; a szentatyáról; hamvazószerdáról és a nagyböjti időszakban illó viselkedésről; az imádságról, és mindennek előtt a szeretetről, valamint a megbocsátásról. Az első évben Mária képeket is kapott a jövőből.

A tanítások a következő években is folytatódtak. 1994 nagyböjtiének kezdetén új szakasz kezdődött a sükösi jelenések történetében. Ekkor Jézus Urunk hat héten át minden pénteken ízelítőt adott Mária szolgájának az Ő golgotai szenvedéseiből. Nagyhét keddjén pedig Jézus Krisztus Urunk felkérte Máriát arra, hogy vállalja el az Ő golgotai szenvedései egy „parányi” részének átélését minden hónap első péntekén és nagyböjtben minden pénteken — az ifjúság megtéréseért. Mária nagycsütörtökön vállalta el a Golgotai szenvedéseket. Azóta tartanak a sükösi Golgoták.

A következő évben Mária fokozott szenvedést vállalt a papok megtéréseért, majd 1999-ben még nehezebb golgotai szenvedést az egész emberiségért.

Az évek során Mária golgotai szenvedései fokozatosan nehezedtek. 2005 szeptemberében Jeruzsálemben a *Getszemáni-templomban* (Minden népek temploma) Mária — látva a Szentföld áldatlan nemzetiségi és vallási megosztottságát — önként ajánlotta fel Jézus Krisztusnak, hogy bármennyi szenvedést elvállal azon kívül, amire meghívást kapott. Ezután Mária golgotai szenvedései még sokkal nehezebbek lettek.

1996 januárjától Jézus Krisztus Urunk az addig nagyon sűrű nyilvános jelenéseit és üzeneteit ritkította és rendszeressé tette. Ettől kezdve a nyilvános jelenések és tanítások (ún. *üzenetek*) Mária golgotai szenvedéseikhez igazodtak, vagyis minden hónap első péntekén, illetve nagyböjtben minden pénteken mindenki által láthatók és hallhatók. Jézus Krisztus Urunk a tanítások témáját rendszeresen az illető hónap vasárnapjain, a Római Katolikus Egyház

szentmiséin felolvasandó evangéliumi részletekből választja ki. Így a sükösi tanítások mintául szolgálnak a keresztény papság számára az Evangéliumok magyarázatához, a szentbeszédekhez és az újraevangelizáláshoz.

Mária beszédeit, a Golgoták eseményeit és Jézus Urunk tanításait (*üzeneteket*) a kezdetektől videóra veszik, a Golgotákat 2002-től, a tanításokat és Mária beszédeit pedig 2003-tól diktafonra is rögzítjük. 1996 januárjától Jézus Krisztus Urunk tanításait videóról legépezték és a Sükösi Nagyboldogasszony Alapítvány „*Golgota*” c. kiadványában megjelentették. 2003-tól a tanításokat szalagos diktafonról, 2004-től pedig digitális diktafonról írjuk le, és ezek a leírások jelentek meg a „*Golgota*” c. kiadványban. Jézus Krisztus Urunk első pénteki tanításai, kérései (*üzenetei*) minden hónap 13-án jelennek meg a „*Golgota*” c. kiadványban, a nagyböjti 6 tanítás — mely rendszeresen egy összefüggő sorozatot képez — pedig egyetlen „*Golgota*” c. kiadványban jelentek meg a feltámadási tanítással együtt. 2014. januárjától a *Golgota* c. kiadvány a régi formájában már nem jelenik meg, így Jézus Krisztus Urunk tanításai ezen a honlapon olvashatók.

Jézus Krisztus Urunk sükösi tanításainak fontos részét képezik a Magyar Szent Koronáról, a magyarság küldetéséről, a Szentkorona-eszméről, Szent István királyunk *Intelmeiről*, és nem utolsósorban Szűz Máriáról, az Égi Édesanyjáról és Magyarország Királynőjéről szóló tanítássorozat, melynek egyik következménye az volt, hogy Jézus Krisztus Urunk kérése alapján, II. János Pál pápa engedélyével és intelmével, az egyházzog és a Szent István-i államjog szerint érvényesen 2000. augusztus 15-én Szűz Máriát a Mátyás-templomban Kada Lajos érsek, pápai legátus Örökös Magyar Királynővé koronázta. Fontos kiemelni, hogy Jézus Krisztusnak a magyarság küldetésére és a Regnum Marianumra, valamint a Magyar Szent Koronára vonatkozó tanításai éppúgy szentírási megalapozottságúak, mint bármely más sükösi tanítása.

A sükösi jelenések fontos és rendszeres eseménye minden évben április 25-én, az első jelenés (1993. április 25.) évfordulóján tartott ünnepi megemlékezés. Ezen alkalmakkor Jézus Krisztus Urunk új tanítás keretében összefoglalja az addigi évek tanításait, eseményeit.

A sükösi jelenség kiemelkedő eleme a Szentlélek egy másik adománya is. Jézus Krisztus Urunk — a Szentlélek által — már a kezdetektől a Közösség egyes tagjainak kegyelmi ajándékként imákat és énekeket adott. Ezekből egy csokorra való megjelent 1995-ben a „*Magyar énekek éneke*” c. könyvben, majd a 2002-ig kapott imák és énekek a „*Sükösi énekek éneke 1993—2002*” c. kötetben 2005-ben.

1997 és 2000 között a sükösi Takács család udvarán felépült az engesztelő kápolna, melyet Jézus Krisztus Urunk a *Szeretet Házának* nevez. Azóta az en-

gesztelésekre és a szentmise-bemutatósokra itt kerül sor. A kápolna felépítése után elkészült a Kálvária és a Lourdes-i barlang is.

Szólni kell még a sükösi engesztelő mozgalomról is. Jézus Urunk kérésére Sükösd kiemelt helyszíne lett a magyar engesztelő mozgalomnak is. Jézus Krisztus Urunk kérésére engesztelés folyt itt minden keddi, csütörtöki és pénteki napon este 8 órától 10 óráig, valamint Szűz Mária fatimai jelenéseinek emlékére minden hónap 13. napján reggel 10 órától. A 13-i engeszteléseken rendszerint szentmise is van. 2013 nagyböjtjétől kezdve a heti engeszteléseket minden kedden és csütörtökön tartják. Az engeszteléseken a kezdetektől fogva rendszeresen részt vesznek a Sükösi Szeretközösség tagjai, és különösen sok zarándoktestvér érkezik a 13-ai engesztelésekre és szentmise-bemutatósokra.

Terveink szerint ezen a honlapon folyamatosan közzé tesszük majd Jézus Krisztus Urunk újabb és újabb tanításait, valamint fokozatosan feltöltjük a korábbiakat is. Ezen kívül feltüntetjük programjainkat is.

Sükösd szerepe

A Sükösdön élő Takács Zoltánné, született Rogács Mária — ahogyan mindannyian nevezzük: Marika — egy évvel Kovacsics Mária Natália nővér halála után, 1993-ban lett Jézus Krisztus Urunk kiválasztottja. Róla elmondható, hogy:

- Jézus Krisztus Urunk Marikán keresztül is jelzi, hogy most is velünk van. Ezt úgy teszi, hogy rendszeres kinyilatkoztatásaival segítő tanítást ad az emberiség II. János Pál pápa által meghirdetett újraevangelizálásához, az „egy akol” kialakításához és a második eljövételére való folyamatos készüléshez.
- Ugyanakkor folytatja Jézus Krisztus Urunk a magyar nemzethez szóló tanításait is, melyek a magyarság-fogalom meghatározására, a nemzet üdvtörténeti és történelmi küldetésére, Szűz Mária Országára (Regnum Marianum), Szűz Mária örökös magyar királynőségére és a Magyar Szent Koronára vonatkoznak.
- Rendszeresen megkapja Jézus Krisztus Urunktól az Ő golgotai szenvedéseinek egy részét engesztelő áldozatként a fiatalság megtéréseért (1994-től), a tévelygő papok hivatástudatának helyreállításáért (1995-től) és minden embertársunkért (1999-től).

Jézus Krisztus Urunk sükösi működésének valószínűleg legfontosabb eleme Mária kiválasztott szolgájának rendszeres golgotai szenvedése. Más misztikusak, kiválasztottak is kaptak rendszeresen Jézus szenvedéséből. Közülük Emmerich Anna Katalin (1774-1824), Pietrelnicai Szent Pió (1887-1968) és

Konnersreuthi Neumann Teréz (1898-1962) Jézus Krisztus szenvedésének jezeit is viselték testükön, nem csak fájdalmak, hanem sebek formájában is, ezért őket stigmatizáltaknak nevezzük. Jézus Krisztus Urunk sükösi kiválasztottjánál a Golgotai szenvedések alatt főleg Marika testmozgása és a szenvedés hangjai, a Golgoták után pedig az ostorozás, töviskoronázás, keresztthorozás, valamint a keresztrefeszítés okozta fájdalmak napokig tartó folytatódása, valamint a testén kialakult ödémák — melyek elhelyezkedése megfelel Jézus sebei elhelyezkedésének — mutatják, hogy Mária valóban Jézus Urunk szenvedését éli át. Ezek a jelek és jegyek Takács Zoltánné Rogács Mária láthatatlan és látható, valamint tapintható stigmái. Marika golgotai szenvedése két fontos dologban tér el a többi kiválasztott szenvedésétől. Marika szenvedése nyilvános és bárki által megtekinthető, valamint ő minden Golgotája alatt elszenvedi a misztikus halált és abból vissza is tér.

Takács Zoltánné Rogács Mária golgotai szenvedéseivel Jézus Krisztus Urunk nagy erővel mutat rá saját megváltó szenvedésére, hiszen az Isteni Második Személy keresztthalála nélkül mi bűnös emberek nem üdvözülhetnénk, de arra is, hogy saját Testének, az Egyháznak is szenvednie kell. És ha Isten vállalta értünk a szenvedést, akkor nekünk, az Ő tagjainak is vállalnunk kell azt a szenvedést, hogy mi is kiegészíthessük testünkben azt, ami Krisztus szenvedéseiből hiányzik. (Kol 1,24), Ő pontosan azért hagyott helyet számunkra saját szenvedésében, keresztjében (Mt 27,32; Lk 23,32—43), hogy ez által megkönnyítse az üdvösséghez, vagyis a Hozzá vezető utunkat.

A Sükösi Golgoták tehát Jézus Krisztus Urunk Keresztjére mutatnak, Istennek arra a hatalmas szeretetére, amely erőt adott Jézusnak a szenvedések és a keresztthalál értünk való elfogadására (Jn 15,13). Jézus Keresztje tehát elsősorban nem is a szenvedésnek, hanem Isten emberszeretetének hatalmas jelképe. A sükösi Golgota tehát, mint kinyilatkoztatás arra tanít minket, hogy az Atyához és Jézushoz vivő út a Kereszten át vezet azon szenvedések által, melyeket Jézus saját Keresztjéből hagyott meg számunkra, és amelyeket Isten és felebarátaink iránti szeretetből fogadhatunk el.

Az Egyház, illetve a pápák tanításai nem csak újraevangelizációs programjakkal, hanem a Kereszt titkáról szóló tanításukban is teljes összhangban vannak Jézus Krisztus Urunk sükösi magánkinyilatkoztatásaival.

A sükösi kinyilatkoztatás összefoglalása, továbbfejlesztése bizonyos szempontból csúcspontja mindazon magánkinyilatkoztatásoknak, amelyekkel Jézus Krisztus Urunk és Szűzanyánk segítik az Egyházat (és rajta keresztül az egész emberiséget) az egyetlen igaz útra, az Isten útjára való visszatérésben, és általában véve a megtérésben. A sükösi jelenségkörrel az azt ismerők nyu-

godtan állíthatják, hogy lényege, küldetése egy mondatban összefoglalható: Jézushoz vezetni, hiszen „Ő az Úr, Ő az Úr!”

Csomor Lajos

A Golgoták programja

A Golgoták időpontja: minden hónap első péntekén és nagyböjtben minden pénteken.

A Golgoták programja:

15 órától: engesztelés

18 órától: szentségimádás litániával, majd szentmise

kb. 19:30 órától: Mária beszéde a jelen lévő zarándokokhoz, majd a Szűzanya köszöntése imával

kb. 20:30 órától: Golgota

kb. 24 órától: tanúságtételek

kb. 0:30 órától Jézus Krisztus Urunk tanítása

kb. 1:30 órától éjszakai szentmise

(sukosdiszeretetkozosseg.hu)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve



Imádság áldozás előtt

Gyéressy Ágoston

„És hozzá megyünk, és lakóhelyet szerzünk nála.” (Jn 14,23)

Íme az Úr nálam akar lakni. Otthon akar lenni nálam az Isten. Szívembe költözik minden szentáldozásban. „Tiszta szív, te legédesebb otthon, Isten otthona.” (Prohászka Ottokár)

Uram! Érezd hát magad nálam úgy, mint otthon. Otthon, mily édes szó ez nekünk! Csendes, puha, meleg fészket jelent nekünk. Ahol összebújik a család a lobogó kandalló fénye körül, kint tombolhat a tél, verheti a hideg eső az ablakunkat, füttyülhet a szél... Mi összebújunk kacagva a tiszta kis szobában és mesélünk és dalolunk és álmodunk a kandalló lobogó tüze körül. Ilyen otthon-e számodra az én szívem, Uram? Csakugyan otthon érzed nálam Magad? Tiszta, meleg, barátságos szoba vár-e Rád?

Mindent meg akarok tenni, hogy így legyen. Hogy semmi panaszod se legyen. Hogyne tennék meg mindent, mikor Téged látlak vendégül, Istenem!

„Ti az én barátaim vagytok.” (Jn 15,14)

Ugyan mit tennék, ha legkedvesebb barátom meglátogatna ma?

Ugye kitörő örömmel fogadnám, ugye magamhoz ölelném. S ki nem fognánk a szóból talán soha...

Igen, így teszek most a szentáldozásban. Elmondom Neked, Uram, Egyetlen Barátom, minden örömet és bánatomat. Kisírom Előtted minden könnyemet, beleavatlak minden titkomba. Együtt kacagunk minden bohóságban.

Isteni Barátom, Jézus! Ne legyen rejtve Előled semmi, íme kitárom szívemet egészen. Megosztom Veled minden gondolatomat és nem fogok semmihez, míg nem szóltam róla Neked. Így kettesben könnyebben s vidámabban hordozzuk majd ezt az életkeresztet.

**A 10 db „NEK” füzet megrendelhető Alapítványunknál!
300.- Ft/db + postaköltség**

Mária- kegyhelyek



Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Görcsöny

Görcsöny a Mecsek és a Dráva között, a Pécs-Máriagyüddel összekötő úttól nyugatra kb. 10 km-re fekszik. A szelíd dombvidéken, szép környezetben meghúzódó falunak nagy múltja van. A XIII. századból származó oklevelek alapján valószínűsíthető, hogy már Szent István idejében volt kőből épített temploma, és mint templomos falu a környéknek, Szent István törvénye szerint tíz falunak központja lehetett. A Szűz Mária tiszteletére szentelt templom emlékét ma hatalmas feszület őrzi Görcsöny határában.

1345-ben VI. Kelemen pápa a falut különleges búcsúban részesítette, és ezzel a pécsi egyházmegye egyik legjelentősebb helyévé tette. Ettől kezdve a templom felszentelésének évfordulóján és Nagyboldogasszony ünnepén messze vidékről seregestől jöttek zarándokok.

Föltehető, hogy az árpádkori Nagyboldogasszony templomot a török hódoltság idejében is fölkeresték zarándokok, a török uralmat mindenestre átveszelte. A főlzabadító harcok során pusztult el, leégett.

A török kiűzése után a jezsuitáknak a falu kastélyában volt rendházuk és kápolnájuk. Az árpádkori templomot hamarosan újjáépítették. A XVIII. század első felében került Görcsönybe a jelenlegi kegykép. Az akkori följegyzések szerint „egy viharos őszi estén sok csodát látott Mária-képet hozott a faluba András, a jezsuiták öreg frátère”. A képet – az olaszországi Re-beli Vérző Szűzanya képének másolatát – a kastély kápolnájának oltárára helyezték. A XIX. század elején az akkori birtokos új templomot építtetett a kastély parkjában. Ezt a copf stílusú – mai – templomot 1812-ben szentelték föl ugyancsak a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére. A kastély kápolnájából ide hozták a Vérző Szűzanya képét, és a „Szent sír oltára” fölé helyezték. A hagyomány szerint a falu népe a csodás képet még a XX. század elején is nagy tiszteletben tartotta, és különösen a gyermeket váró anyák járultak elé a Szűzanya oltalmát és segítségét kérni.

†K. D.

Itt akartalak téged

„Ma meghívlak benneteket, hogy jöjjetek ide lélekben, szeretett fiaim a szegény Cova da Iriaba, Fatimába, ahol Én megjelentem, hogy utatokon fény legyen ezen időszak alatt, amelyben éltek.

Nos, kis gyermekem, ezért akartalak itt látni téged a lábamnál, ugyanazon a helyen, ahol a szeretett Máriás Papi Mozgalmam e nagy Művét létrehoztam.

Itt akartalak téged, hogy kezedből átvegyem ezt a Művem, amely már az egész világon elterjedt, és amely által azon szeretett papjaim és fiaim hódolata jut el hozzám, akik felajánlják magukat Szeplőtelen Szívemnek.

Ez a nagylelkű válasz, melyet Én főleg a kicsinyektől, a szegényektől, az egyszerűektől, az alázatosaktól kapok, sok örömet ad anyai szívemnek és megvigasztalja nagy fájdalmamat.

Itt akartalak téged, hogy megmondjam nektek: most mindannyiatoknak minél előbb be kell lépni Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe.

Amint Noé az Úr nevében behívta a bárkába mindazokat, akiknek meg kellett menekülniük a vízözöntől, ugyanúgy most neked, legkisebb gyermekem, a menyeyei Édesanyád nevében hívnod kell az embereket, hogy lépjenek be a Szeplőtelen Szívem menedékébe azok, akiket oltalmazni, védeni és megmenteni kell a nagy megpróbáltatás alatt, amely már elérkezett az Egyház és az egész emberiség számára.

Itt akartalak téged, mert mindenkivel közölnöd kell, hogy már ez évtől kezdve beléptetek azokba az eseményekbe, amelyeket Én előre megmondtam, és amelyeket a titok harmadik része tartalmaz, amit még nektek nem fedtek fel.

Most a titoknak ez a harmadik része, magukból az Egyházban és a világban történő eseményekből válik nyilvánvalóvá.

Az Egyházamat az elpártolás és a hitetlenség heves szélvihara söpri végig, mialatt az, aki Krisztussal szembeszáll, behatol az Egyház belsejébe, így teljesítve be a pusztítás gyalázatát, amelyet az isteni Szentírás előre megmondott.

Az emberiség megismeri a bűntetés véres óráját, járványok, éhínség és tűz fogják sújtani, sok vér ömlik ki az utaitokon, a háború mindenfelé terjed, óriási pusztítást okozva a világon.

Mindannyiatoknak, szegény fiaim hordoznotok kell a nagy szenvedések és kimondhatatlan fájdalmak súlyát, mivel mindenki számára nyilvánvalóvá válik az isteni igazságosság és irgalom nagy csodája.

Ezért ma a fatimai szentélyemből megújítom az aggódó felhívásomat, hogy meneküljetek hozzám a Szeplőtelen Szívemnek tett felajánlással, és szaporítsátok mindenütt az imacönakulumokat, amelyeket én kértem tőletek, a papok, a kicsinyek, a fiatalok között és a családokban.

Ne féljete!

Ne engedjete az elbátortalanodásnak!

Én mindig veletek vagyok.

Itt akartalak téged, mert mindenkinek hirdetned kell, hogy elérkezett az idő, amikor Én rendkívüli módon nyilvánítom ki magamat mindazoknak, akik nekem szentelték magukat és a győzelmes seregem részét alkotják.

Erről a helyről, ahol Én, mint a Napba öltözött Asszony jelentem meg, hogy a ti fényetek legyenek a nagy megpróbáltatások e sötét éveiben, mindannyiatokat megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Fatima (Potrugália), 1993. márius 15.

A Szűzanya nagy szeretettel szeretné továbbra is irányítani Máriás Papi Mozgalmát, és nyilván a hívek Máriás Mozgalmát is. Ehhez nekünk is meg kell tenni alap lépéseket, melyek legfontosabbja, hogy rendszeresen ajánljuk fel magunkat Szűzanya Szeplőtelen Szívének.

Nagylelkű választ főleg a kicsinyektől, szegényektől, egyszerűektől, alázatostól kap a Szűzanya. Erre kell törekednünk, ilyené kell alakítani szívünket, hogy jól tudjunk válaszolni erre a felhívásra.

Figyelmeztet minket, hogy nekünk nagy szükségünk van erre, hiszen már 27 évvel ezelőtt megérkezett a nagy megpróbáltatás ideje az Egyház és az egész emberiség számára. És ezeket az időket a Szűzanya Szeplőtelen Szívébe menekülve, rá hagyatkozva tudjuk a legbiztosabban átvészelni, túlélni úgy, hogy az igaz tiszta hitben is meg tudjunk maradni közben, amely az örök életünk szempontjából kulcsfontosságú.

A vízőzönre hivatkozik Mária, mely előtt Noé hívta a bárkába azokat, akiknek meg kellett, meg lehetett menekülniük. Most, a tűzőzön előtt a Szűzanya hív minket, hogy az ő Szeplőtelen Szívének „bárkájába” meneküljünk.

A fatimai harmadik titok egy részét nem fedték fel Egyházunk vezetése részéről, hiszen olyan súlyos dolgokat tartalmaz Egyházunkat illetően, melyeket nem mertek, nem akartak nyilvánosságra hozni. Most egyre inkább megéljük ezeket, és ahogy a Szűzanya mondja, tapasztalatunk útján érzékelhetjük azo-

kat: elpártolás, hitetlenség, belső pusztítás, tévitanítások „a Krisztussal szembeálló” behatolása Egyházunk belsejébe stb. Az elmúlt években egyre inkább azt tapasztalhatjuk, hogy aki az igaz, tiszta hit védelmében határozottan felszólal (akár püspöki vagy bíborosi rangban is), annak Egyházunkon belül megszólással, kireksztéssel kell számolnia. De hát ezt a Szentírás is már megírta, csak annak idejét eddig nem láttuk, most viszont egyre inkább tapasztalhatjuk – aki nyitott szívvel, nyitott szemmel néz körül.

Erre természetesen az Isten igazságos válasza várható, melynek azonban pontos idejét, óráját nem tudhatjuk, de azt igen, hogy be fog következni (az irgalmasság idejét követi az igazságosság ideje).

Mintha a büntetés véres órái már elkezdődtek volna: járványok, éhínség, tűz és vér, háborúk mindenfelé. Ha tovább fejlődik, akkor valóban óriási pusztításokat okozhat a világon.

Oly nehéz tudomásul venni, hogy Krisztus azt mondta: „vedd fel keresztedet és úgy kövess”. Természetes, ösztönös reakciónk, hogy nem szeretünk szenvedni. Ez teljesen természetes. Jézus sem szerette a szenvedést, de szeretete jeléül, értünk felajánlva szenvedéseit, mégis kimondta rá az igent a Getszemáni kertben – az Atya akaratát szem előtt tartva, és azt teljesítve.

Tehát Jézus példáját követve nekünk is kell vállalnunk a szenvedések és kimondhatatlan fájdalma súlyát, mellyel kiegészítjük Jézus szenvedését, Egyházunk javára, Egyházunk megújulásáért. Abban biztosak lehetünk, hogy Jézus nem enged több szenvedést egyikünknek sem, mint amennyit elbírnak. Hogy hol van ennek határa, azt csak Ő tudja – talán jobb is, hogy mi nem tudjuk...

Ami nagyon nagy segítség ebben az időben számunkra az a Szűzanya felajánlása, mellyel meghív minket az ő Szeplőtelen Szívének „bárkájába”, hogy segítsen a ránk váró nehéz időben annak pozitív túlélését illetően.

Ő is ugyanazzal a felhívással él felénk, mint amivel Szent II. János Pál pápa kezdte pápai tevékenységét: „Ne féljete!”

A félelem lehúzó, elgyengít (erre játszanak rá most a járvány kapcsán is...). Nehézségek mindig voltak és mindig lesznek. Miért hisszük azt, hogy a mi generációnk ettől meg tud menekülni. Ne féljünk, és nézzünk előre a Szűzanyára hagyatkozva!

Nagyon komolyan bíztat minket a Szűzanya, hogy amennyiben rendszeresen felajánljuk magunkat Szeplőtelen Szívének, és ezáltal neki szenteljük magukat, akkor a győzelmes serege részét tudjuk alkotni. Ez nagyon nagy ígéret!

Engedjük, hogy a Szűzanya, mint a Napba öltözött Asszony az ő fényével vezesse hétköznapjainkat, vezesse életünket!

Jánossy Gábor

A szeretet szolgálata

„Szeretett fiaim, ez a ti ünnepetek, a ti Húsvétotok.

Ma emlékeztek az új áldozat és az új papság alapítására, amely az utolsó vacsora alatt történt.

A koncelebrációban püspökeitek köré gyűlve, megújítjátok Jézusnak és az Egyháznak tett hűségetek ígértét.

Ti az ő hivatalnokai vagytok, ti az ő szolgálai vagytok.

Legyen a ti papi hivatalotok a szeretet szolgálata.

– Szeressétek Jézust, aki kiválasztott, meghívott és felszentelt titeket, hogy az időben jelenné tegyétek az áldozatát, amit a kereszten vitt végbe a világ üdvösségéért.

Jézus töletek, papjaitól csak azt kéri, hogy szeressétek.

Ezt kéri töletek egy szomjazó epedésével, aki egy korty vízért könyörög, egy éhes vágyával, aki kinyújtja a kezét, hogy egy darab kenyeret kapjon, egy szerelmes lángolásával, aki sóvárog, hogy a szeretett személytől szeretetet kapjon.

Szeretett fiaim, nyissátok meg papi szíveteket a Jézus, fiaim iránti tökéletes szeretete számára.

Szeretetek az Ő Szívén balzsam, amely édessé teszi a keserű érzést, hogy kevésbé szeretik őt ezekben az időkben, amikor az emberek szíve fagyossá, hideggé és zárkóztottá vált, az Önzés és a nagy szárazság miatt.

Soha ennyire mint most, a szeretetet nem utasították vissza!

Ti, az ő papjai, szeressétek Jézust, akit nagy hidegséggel és általános közömbösséggel vesznek körül.

A papi hivatalotok legyen az érte való szeretetszolgálat!

Simogassátok meg a gyakran eltorzult arcát, kötözzétek be a mély tövisektől átjárt fejét, csókoljátok meg az ajkát, hogy megérezzék az ő kelyhének a keserűségét, hintsetek meg balzsammal izzadságtól és vértől borított testét, tegyétek jóvá jelenlétetekkel a gyakran ismétlődő elhagyásokat, ajándékozátok Neki az életeteket mint szeretetteljes jutalmat a folytonos tagadásért.

Lépjetek be Jézussal a Getszemáni kertbe, és éljétek Vele együtt a belső haláltusájának fájdalmas óráit.

– Szeressétek az Ő és a ti testvéreiteket isteni szeretetének végtelen kedvességével.

Tanuljatok Jézustól, aki szelíd és alázatos szívű!

Tanuljatok Jézustól szeretni!

Készítsétek föl ti is magatokat a felebarátotok szolgálatára!

Legyen a ti papi hivatalotok szeretetszolgálat mindenkiért. Engedjétek, hogy bennetek legyen a titeket szerető Jézus.

A szegényeknek adjátok az ő gazdagságát, a gazdagoknak az Ő szegénységét, az egészségeseknek az ő gyöngeségét, a betegeknek az Ő életerejét, a bűnösöknek az ő üdvösségét, a haldoklóknak az ő mennyországát, az éhezőknek az ő Testét, a szomjazóknak az ő Vérért, a gyöngéknek az ő támaszát, a kicsinyeknek az ő védelmét, mindenkinek az ő isteni gyöngédségét.

Ezen a nagycsütörtöki napon, szeretett fiaim, tanuljatok Jézustól szeretni!

Ma azért hívlak titeket, hogy mindannyian lépjetek be isteni szeretetének a Getszemáni kertjébe, hogy onnan többé ki ne jöjjetek.”

Rubbio (Vicenza), 1993. április 8.

Nagycsütörtök

A Szűzanya ebben az üzenetben a papokat az isteni szeretet mélységeibe hívja. Meghívja őket, hogy lépésről lépésre egyre jobban elmerülve a végtelen Szeretemben haladjanak papi pályájukon. De ez a meghívás nekünk, híveknek is szól. A hitünk, Jézus iránti szeretetünk napi gyakorlására mi is hivatottak vagyunk, nem csak a papok! A szeretet itt vázolt mértékben történő megvalósításában, haladásban csak akkor tudunk előre lépni, ha azt nagyon tudatosan akarjuk megtenni, és ehhez meghívjuk a Szűzanya segítségét.

Nagyon szép építkezést láthatunk az üzenetben.

Először az emberi szeretet megnyilvánulását kéri, melyet Jézus felé teszünk – hogy szeretetet kapjon. Majd kéri, hogy mi nyissuk meg szívünket, hogy befogadhasuk Jézus tökéletes szeretetét minél nagyobb mértékben. És ha ezt meg tudjuk tenni, ez már balzsam Jézus Szívén a sok-sok önzés, elutasítás, lelki szárazság közepette.

Azt kéri, hogy hitbéli cselekedetünk legyen a Jézusért való szeretetszolgálat. Léleekben éljük át a Nagyhet három szent napjának eseményeit úgy, hogy Jézust akarjuk megvigasztalni. Legalább a Nagycsütörtököt igyekezzünk úgy megélni, hogy átérezzük az Ő kelyhének keserűségét, együttérzésünk balzsamával hintsük meg véres verítékkal borított Szent Testét, aktív figyelmi, lelki jelenlétünkkel engeszteljük ki a sok-sok elhagyatottságért, hogy legalább egy kicsit átélhessük Jézus belső haláltusájának fájdalmas óráit. Ezek nagyon nagy kérések...

A Szűzanya azt kéri, hogy Jézustól tanuljunk meg szeretni, legyen életünk szeretetszolgálat mindenkiért. Ezt nagyon nehéz megélni ebben az érdekekkel teljesen átszótt világban...

A Szűzanya azt kéri, hogy lépjünk be Jézus isteni szeretetének Getszemáni kertjébe – különösen Nagycsütörtökönként, de lehet máskor is például csütörtök éjszakai virrasztás idején is, a getszemáni órákban...

Jánossy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

A keresztény szemlélődés

Részletek Szentatyánk, II. János Pál pápa „Rosarium Virginis Mariae” című, a szent rózsafüzérről szóló apostoli leveléből:

„Miközben a kortárs kultúrában – sok ellentmondás közepette - újjáéled a spiritualitás igénye, melyet más vallások befolyása is táplál, még sürgetőbb, mint korábban, hogy keresztény közösségeink »az imádság hiteles iskoláivá« legyenek.

A rózsafüzér a keresztén szemlélődés legjobb és legdicséretesebb hagyományához tartozik. Nyugaton fejlődött kis, sajátos elmélkedő imádság, s bizonyos módon megfelel a keleti kereszténység talaján kisarjadt »a szív imádságá«-nak vagy a »Jézus-imádság«-nak...

A rózsafüzér imádkozásának sürgetése a keresztény családokban - a család lelkipásztori gondozásának tágabb keretein belül - hatékony segítséget kínál a korunkat jellemző krízis pusztító hatásainak megfékezésére.

Számos jele van annak, hogy a Szent Szűz éppen ezen imádság révén mennyire érvényesíteni akarja anyai gondoskodását, melyre a szeretett tanítvány személyében a haldokló Megváltó az Egyház minden gyermekét rábízta: »Asszony, íme, a te Fiad!« (Jn 19,26) Ismerjük azokat a körülményeket, melyek közepette a 19. és 20. század folyamán Krisztus Anyja érezte jelenlétét, s hallata hangját, hogy buzdítsa Isten népét a szemlélődő imádság e formájára...

Lehetetlen volna megszámlálni a szentek seregét, akik a rózsafüzérben találták meg a megszentelődés hiteles útját. Legyen elég emlékeztetni Grignion Szent Lajos Máriára, aki nagyon értékes könyvet írt a rózsafüzérről, vagy a kortárs Pietrelciai Pio atyáról, akit az imán avathattam szentté.

(II. János Pál pápa)